

ਸ਼੍ਰੀ ਕ੃਷ਣ ਕਿਹਾ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਮੰਡਾਰ ਵਿਚਾਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਦੁਰਬਾਸ਼ੇ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਨਾਥ ਤੈਲੋਕੀ, ਕ੃਷ਣ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਐ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ
ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਗੇ ਜੋਤੀ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਐ। ਸੁਰਤੀ ਉਠੇ ਸੋਤੀ, ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਵਜ੍ਜੇ
ਸ਼ਨਵਾਈਐ। ਚਢ੍ਹਨ ਮੰਜਲ ਚੋਟੀ, ਅੰਤਰ ਪਨ੍ਥ ਮੁਕਾਈਐ। ਵਾਸਨਾ ਨਿਕਲੇ ਖੋਟੀ, ਸੁਗਂਧ
ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਐ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਰਹੇ ਨਾ ਰੋਗੀ, ਦੁਰਖਡਾ ਦਰਦ ਮਿਟਾਈਐ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸਂਯੋਗੀ, ਵਿਛੋਡਾ
ਦਾਏ ਚੁਕਾਈਐ। ਬਣਨਾ ਪਏ ਨਾ ਜੋਗੀ, ਬਨਰਖਣਡ ਫੇਰਾ ਪਾਈਐ। ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਆਵੇ ਸੋਝੀ,
ਸਮਝ ਮਿਲੇ ਚਤੁਰਾਈਐ। ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਮੌਜੀ, ਮਿਲ ਕੇ ਰੰਗ ਚਢਾਈਐ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੇਵੇ ਬੋਧੀ,
ਬੁਦ्धਿ ਤੋਂ ਪਹੈ ਸਮਝਾਈਐ। ਚੁਕਕੀ ਰਕਖੇ ਗੋਦੀ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਐ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
ਕਿਹਾ ਓ ਦੁਰਬਾਸ਼ੇ ਏਹ ਭਾਵ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲੋਕੀ, ਪਰਲੋਕ ਦਾਏ ਦੁਹਾਈਐ। ਜਿਸ ਤੁਪਰ ਮੇਹਰਵਾਨ
ਹੋ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਖਾ ਜਾਵੇ ਰੋਟੀ, ਰਵੇਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾਏ ਮੁਕਾਈਐ।
ਓਨ੍ਹਾਂ ਪਢਨੀ ਪਏ ਨਾ ਪੋਥੀ, ਪੁਸ਼ਤਕ ਬਗਲ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਐ। ਬੁਦਧਿ ਹੋਏ ਨਾ ਥੋਥੀ, ਸ਼ਵਚਛ
ਦਾਏ ਕਰਾਈਐ। ਭਾਗ ਲਗੇ ਕਾਧਾ ਲੋਥੀ, ਚਮ੍ਮ ਦੂ਷ਟੀ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਐ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਈਐ।

ਕ੃਷ਣ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਰਿਖੀ, ਰਖੀਸ਼ਾਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਐ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਧਾਰ
ਤਿਕਰੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਐ। ਬਹੁ ਬਾਰੀਕ ਨਿਕਕੀ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਐ।
ਜੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਗਮੀ ਚਿਡ੍ਹੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਐ। ਕਰੇ ਰਖੇ ਅਨਡਿਡ੍ਹੀ,
ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਐ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲਦਾ ਰਹੇ ਮਿਤੀ, ਸਾਲ ਬਸਾਲਾ ਦਾਏ ਖਪਾਈਐ।
ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਥਿਤੀ, ਵਾਰਤਾ ਧੁਰ ਦੀ ਆਪ ਵਡਾਈਐ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ
ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਭਗਤ ਬਣੌਣੀ ਆਪਣੀ ਸਿਰੀ, ਸਾਖਾਤ ਆਪਣੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਐ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰ
ਜਾਣੀ ਲਿਖੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਐ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਧਾਰ ਹੋਣੀ ਬੀਸ ਇਕਕੀ, ਵੀਹ

इक्की पन्थ मुकाईआ। जेहड़ी दात किसे नहीं दित्ती, सो पुरख अकाल देणी वरताईआ। वेरवों तूं वी करीं कोई ना छेती, छत्ती राग ना कोई वडयाईआ। मेरे बचन दी समझीं नेकी, निराकार हो के दिआं समझाईआ। साहिब सुल्तान दी इक टेकी, टिकटिकी इकको विच्च लगाईआ। लहणा चुकणा सोढी बेदी, वेद शास्त्र देण गवाहीआ। पुरख अकाल औणा धुर दा भेदी, भेव आपणा दए खुलाईआ। भगतां बणना हेती, गुरमुख लए जगाईआ। सारी सृष्टी रहे वेंहदी, बुद्धि समझ ना कोई समझाईआ। रीती बणाए धर दे नेहों दी, नाता आपणे नाल रखाईआ। धार बख्श अमृत मेहों दी, अगनी तत्त दए बुझाईआ। मुहब्बत पा पिता पिउ दी, पूत सपूते गोद उठाईआ। शरीणी दे के धुर दे घिउ दी, घृत साचा लए उपजाईआ। एह खेल अगमी देउ दी, जिस नूं देवत सुर सीस निवाईआ। एह धार नहीं क्यों दी, किस्मत जन भगतां दए बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद बख्शणहार वडयाईआ।

दुरबाशे किहा प्रभू की उह गुरमुख होवन सन्त, भगवान दे जणाईआ। श्री भगवान किहा ओन्हां दे अन्तर देवां इकको मंत, मंतव सभ दा हल कराईआ। दुरबाशे किहा की पछाण होवे विच्च जीव जंत, किस बिध करें रुशनाईआ। कृष्ण किहा ओन्हां दा मेला अन्त होवे श्री भगवन्त, नाता पुरख अकाल जुड़ाईआ। किसे दवारे करन ना मिन्नत, सीस अवर ना कोई झुकाईआ। जन्म जन्म दी मेट के चिन्नत, दुःख दर्द देण गवाईआ। सिंधे सचखण्ड दी जाण सिम्मत, दूजा राह ना कोई तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, ओन्हां देवे माण वडयाईआ।

दुरबाशे किहा की उह जपण तेरा नाम, कृष्ण कह कह खुशी मनाईआ। कृष्ण किहा नहीं उह सिमरन श्री भगवान, जो मेरा पिता माईआ। मैं तत्तां वाला निशान, थिर रहण कोई ना पाईआ। अकरवरां वाला दे के ज्ञान, गीता गुण जाणा समझाईआ। जिस नूं पढ़ के मिले मेहरवान, मुहब्बत मेल मिलाईआ। उह दाता दानी देवणहारा दान, जन भगतां दया कमाईआ। मैं बिदर दा खाधा पकवान, उह दलिदरी सारे पार कराईआ। जन्म जन्म दी मेट के काण, कायनात विच्चों बाहर कछुआईआ। चरन भूमिका दे के सच असथान, सच दवारे दए टिकाईआ। जिथे दुरबाशा कोटन कोट कृष्ण बैठे सीस निवाण, गोपीआं वाली रास ना कोई वरवाईआ। ना जमना इशनान, गोकल बिन्दराबन ना कोई वडयाईआ। ना बंसरी धुनकान, ना मधुर धुन सुणाईआ। ना गऊआं दा चरवाहा गऊआं जाए चरवान, ना बछड़े मोड़ मुड़ाईआ। ना चिल्ला तीर कमान, ना रथ बणे रथवाहीआ। ना अरजन भीम नौजवान, ना दर्योध्न ज़ुलम कमाईआ। ना दुरबाशे वरगे फिरन विच्च बीआबान, ना कोई पट्टी पेट बंधाईआ। ना कोई मन दिसे शैतान, ना शरअ दिसे लड़ाईआ। ना विद्या वाला ज्ञान, ना अकरवरां वाली पढ़ाईआ। ना कोई लैण देण वाला इमतिहान, पाठशाला ना कोई वरवाईआ। ना कोई बिरध बाल जवान, ना कोई सूरबीर चतुराईआ। ना कोई तत्तां वाला भगवान, दुरबाशिआ निरगुण नूर जोत जोत रुशनाईआ। सो सहज सुभाउ कर किरपा भगतां मिले माण, मिलणी जगदीश आपणे नाल कराईआ। दुखीआं दा दुःख

वंडा के रवा जाए पकवान, पाक पवित्र दो जहान दए कराईआ। दुरबाशे किहा की ओस वेले ओस दा होवे नाम, मैनूं दे समझाईआ। कृष्ण किहा उह आत्म परमात्म हो के ढोला गए आपणा “सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान”, भाग सभ दे झोली पाईआ। सभ दा बदल देवे विधान, वाधा आपणे हत्थ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गुरमुखां कर जाए कल्याण, इकक इकल्ला कल्ला कल्ला लेरवे लए लगाईआ। (२४ फग्गण शै सं १ भाग सिंघ)

..... जन भगतो तुहाडे अंदर इकक रथवाही, जो दिवस रैन काया रथ चलाईआ। जिस दी शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता ज्ञान अञ्जील कुरान रवाणी बाणी दए गवाही, शहादत विच्च गुर अवतार पैगम्बर दए भुगताईआ। उह आदि जुगादि जुग चौकड़ी नित्त नवित्त निरगुण हो के भज्जे वाहो दाही, दो जहानां नौजवाना मर्द मरदाना आपणा पन्ध मुकाईआ। उह कदे रहण ना देवे कूड़ी शहनशाही, शहनशाह हो के साचा धर्म दए प्रगटाईआ। तुसीं आदि तों इकक इकको तुहाड़ी इकाई, एका रूप नजरी आईआ। सिफरे वाली वधे ना कोई दहाई, दहाई दा सैंकड़ा सैंकड़े दा औंकड़ इकको लैणा बणाईआ। जेहड़ी सिख्या अठारां ध्याए गीता रही समझाई, अरजन दा नाता बिधाते नाल जुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सभ दा मेल मेल मिलाईआ।

कृष्ण कहे अरजन सुण अगम्मी बात, तैनूं दिआं समझाईआ। कलिजुग अन्तम मार ज्ञाक, बिन अकर्वा अकर्व उठाईआ। जिस वेले सति धर्म ने पौणी वफात, मुरदा होए लोकाईआ। भाई भाई विच्च नहीं नहीं इतफाक, घर घर विच्च एहो होए लड़ाईआ। कोई सन्त फकीर विरला जावे जाग, जिस दे अंदर रहमत आप कमाईआ। भज्जे फिरन पुतले खाक, दह दिशा पए दुहाईआ। बिना पारब्रह्म पतिपरमेश्वर सांझा करे ना कोई इतफाक, अन्तर आत्म मेल ना कोई मिलाईआ। दुनियां रोवे इन्द्रियां दे घाट, मंजल मुक्के ना किसे वाट, सेजा सोहे कोई ना रवाट, जगत नटूआं होवे नाट, सवांगी दा सवांग समझ कोई ना पाईआ। एह खेल होणा तमाश, दीन मजहब करन पसचाताप, हकीकी कलमा भुल्ले जाप, नव नौं चार वधे पाप, वंड पै जाए बुत्त खाक, अलाह वाहिगुरू राम नाम राधे कृष्ण दी आपस विच्च पए लड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक सुणाईआ।

अरजन कहे दीनां नाथ की झगड़ा पए नाम भगवान, कुछ मैनूं दे जणाईआ। भगवन कहे ना हो हैरान, बिन अकर्वां दिआं वरवाईआ। जिनां चिर कलिजुग विच्च सारी सृष्टी दी दृष्टी इकक भगवन्त नूं ना समझे आपणा काहन, ओन्हां चिर जीव जंत सुकरव कोई ना पाईआ। उह सभ दे अंदर वस्सया राम, जो देवे हक्क पैगाम, जिस दा पैगम्बर नूर निशान, निशानिआं दे निशाने दए बलाईआ। ओसे नूं कहणा मैहन्दी अमाम, ओसे नूं

ਕਹਣਾ ਨਿਹਕਲਂਕ ਬਲਵਾਨ, ਓਸੇ ਨੂੰ ਕਹਣਾ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਮਹਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਵਿਧਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਓਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਇਕ ਮੈਦਾਨ, ਸੁਫ਼ਤ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲੈਣੇ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਸਨਤ ਭਗਤ ਅਜ਼ ਓਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਰ ਦਿਉ ਐਲਾਨ, ਜੋ ਅਲਾਮਤ ਕੂੰਡ ਦੀ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਏਹ ਦੇਣ ਆਏ ਫਰਮਾਣ, ਮੁਨੀ ਜੀ ਪੈਦਲ ਚਲ ਕੇ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਨਤ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੱਘ ਜੀ ਬੜੇ ਜੋਧੇ ਬਲਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਵਿਚਾ ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਲਿਆ ਉਠਾਈਆ। ਕੀ ਏਧਰ ਆਚਾਰੀਆ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਜੀ ਵੇਰਵਣ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਢਾਪਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਅਗਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣਿਓ ਨਾਦਾਨ, ਨੇਤਰਹੀਣ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਕੇ ਜੋਧੇ ਹੋ ਕੇ ਆਓ ਵਿਚਾ ਮੈਦਾਨ, ਧਰਮ ਦੀ ਚੰਡੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਸਾਚਾ ਇਕ ਇਸ਼ਲਾਮ, ਕਾਦੀਆਂ ਦਾ ਹੁਣੇ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਪੈਗਾਮ, ਪਰਗਣਾ ਬਟਾਲਾ ਇਕ ਵੜਾਈਆ। ਵੇਰਵਧੋ ਕਿਤੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਨਾ ਦਿਉ ਬਦਨਾਮ, ਮਨਮਤ ਦਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਏਹ ਸਨਤ ਸਜ਼ਜਣ ਜਗਤ ਦੀ ਮੇਟਣ ਅਨੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼ਸ਼ਾ ਦੀਪ ਕਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪੀਓ ਹਕੀਕੀ ਜਾਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਨਿਆਨ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਏਸ ਯੁਦਧ ਵਿਚਾ ਸਨਤ ਕੋਈ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਏ ਕਤਲੇਆਮ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਸੁਰਖ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰੋ ਜਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਹੁੱ ਕਹ ਕੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਰ ਹੋਇਆ ਨਾ ਕਦੇ ਗੁਲਾਮ, ਏਕਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਿਤਾ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ।

ਯੁਧਿ਷਼ਟਰ ਕਹੇ ਦੱਸ ਕ੃ਣ ਭਗਵਨਤ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਕੀ ਅਗਲਾ ਹੋਵੇ ਮਤ, ਪੜਦਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਹੇ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਨਤ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਹੁਣ ਢਾਪਰ ਹੋਯਾ ਅਨਤ, ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਗੇ ਅਕਰਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੂੰਡ ਵਜ਼ਣਾ ਢਕ, ਬੀਸਵੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਂਡਤ, ਬੁਦਧ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਫ਼ ਹੋਵੇ ਹਤਮੇ ਹੁੰਗਤ, ਹੁੱ ਬ੍ਰਹਿ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਏਹ ਸਨਦ, ਜੇ ਹੜੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

ਯੁਧਿ਷਼ਟਰ ਕਹੇ ਕ੃ਣ ਲਿਖ ਦੇ ਤਹਿਰੀਰ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਬੇਨਜੀਰ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਏਹ ਬਿਨਾਂ ਮੁਸਵਰ ਤੋਂ ਰਿਵਚਣ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਕਸ਼ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮਰਧਾ ਓਸੇ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਨਾ ਤਾਅਮੀਰ, ਤਸ਼ਾ ਵਿਚਾ ਜਗਤ ਦੇਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਮਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਬਣਾ ਵਜੀਰ, ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਤੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਦੇਣੀ ਚਲਾਈਆ। ਹੁੰਗਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸ਼ਮਸੀਰ, ਘਰ ਘਰ ਝਾਗੜਾ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਧੁਰ ਦੇ ਕਲਮੇ ਦੀ ਦੱਸਣੀ ਤਦਕੀਰ, ਤਰੀਕਾ ਨਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਮਨ ਲਤ ਇਕਕੋ ਪੀਰ, ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦਾ ਪੈਗਗਬਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅਰਥੀਰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੇ ਯੁਧਿ਷਼ਟਰਾ ਚਿਛੇ ਤੱਤੇ ਕਾਲੀ ਪਾ ਦਿਆਂ ਲਕੀਰ, ਓਸ ਨੂੰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਦਾ ਰਮਯਾਂ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਫਕੀਰ, ਫਿਕਰੇ ਪਢੇ ਕਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਏਹ

ਧਰਮ ਦਾ ਯੁਧ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਇਓ ਦਿਲਗੀਰ, ਹੌਸਲੇ ਆਪਣੇ ਲਤ ਵਧਾਈਆ। ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਕੂੜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਜੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਸਾਂਗਲ ਦੇਣੇ ਤੁੜਾਈਆ। ਇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਓ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੁਫਲਸ ਤੇ ਫਕੀਰ, ਅਮੀਰੀ ਗਰੀਬੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਏ ਪਰਨਾਈਆ। ਸਾਂਢ੍ਹਾਂ ਵਾਲੀ ਰਕਖਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਦੀਰ, ਨਾਤਾ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਗੱਢਾਈਆ। ਜੇ ਉਹ ਮਿਲ ਜਾਏ ਫੇਰ ਮੰਜਲ ਮਿਲੇ ਅੱਖੀਰ, ਰਾਹ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਦੇ ਨਫਰ ਸਾਰੇ ਦਿਸਣ ਹਕੀਰ, ਹਿਕਮਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਗਲਾ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ।

ਅਰਜਨ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਚ ਕਵਣ ਬਣੇ ਰਥਵਾਹੀ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਥ ਚਲਾਈਆ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਕਹੇ ਜੋ ਕਾਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਹਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਦਾ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਉਹ ਅੱਨਤਮ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਉਹਦਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈ, ਜਨਨੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਉਹ ਰਖੇਲੇ ਰਖੇਲ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ, ਜਲਵਾਗਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਬਣ ਕੇ ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਾਹੀ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤਬਕਾਂ ਸਥਕ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਪਿਛੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਧਾ ਰਥਵਾਹੀ, ਜੋ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਰਥ ਦਾਏ ਚਲਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਅਗਗੇ ਭਜ੍ਜੇ ਆਪੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਅਕਰਵ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਮੰਜਲ ਕਿਸੇ ਹਤਥ ਨਾ ਆਈ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਹਕ ਖੁਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕਕੋ ਗਾਈਆ। ਵੇਰਖਿਆ ਕਿਤੇ ਹੋ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈ, ਜੁਦਾ ਦਾ ਖੁਦਾ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੇ ਅਗਗੇ ਨਾਲੋਂ ਦ੍ਰਵਣ ਸਵਾਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਕੜਾ ਸਮਯਾਕ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਰੇ ਕਹਨਦੇ ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਭਾਈ, ਜੇ ਅੰਦਰਾਂ ਹਤਮੇ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਛ ਦਿਤ ਬਾਹਰ ਕਛੁ ਦਿਤ ਹੱਕਾਰਾਈ, ਰਹਮਤ ਆਪੇ ਦਾਏ ਕਮਾਈਆ। ਕਿਥੋਂਕਿ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਸਾਂਝਾ ਮਾਹੀ, ਜੋ ਮੁਹਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮੇਲਨ ਸਾਚੀ ਸਭਤਾ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਕੌਣ ਚਲੈਂਦਾ, ਵਾਗ੍ਹਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦੇ ਵਿਚਚ ਭਵੈਂਦਾ, ਗੇੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੱਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚੈਂਦਾ, ਤੀਰ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਢੋਲੇ ਗੈਂਦਾ, ਮੁਕਟ ਬੈਨ ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਬਨ ਬਿੰਦਰਾ ਨਿਵਾਸੀ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸਾਥੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਤੀ, ਦ੍ਰਧੋਧਨ ਵਰਗੇ ਬਣ ਗਏ ਘਾਤੀ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਸਮਯਾਕੀ ਨਹੀਂ ਬਨਬਾਸ ਵਾਲੀ ਪਾਤੀ, ਪਤਰਕਾ ਦਾ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਏਹ ਰਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਜੇਹੜੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਯਾਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਰਜਨ ਔਸ ਵੇਲੇ ਜੇਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਆਰਵੀ, ਸੋ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਝਾਣੁ ਲੱਗਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਸੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਲਭਮਣ ਕਿਥੇ ਪਾਲਾ ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ ਸਾਕੀ, ਜੋ ਨਾਮ ਸੁਰਾਹੀ ਦਾਏ ਤਲਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਕਰੇ ਇਤਫਾਕੀ, ਇਤਫਾਕੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਊੱਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰਕ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਂਸ਼, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਸੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪਰਾ ਪਸਨ੍ਤੀ ਮਦਵ ਬੈਰਖਰੀ, ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਓਸੇ ਦਾ ਭੇਦ, ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਓਸੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਾਰੇ ਤਕਕਣ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ।

इक संदेशा सुणो श्री भगवान्, जो सभ नूं रिहा सुणाईआ। वेरवयो किते अंदरों रिहो ना कोई बेर्इमान, मन शैतान आपणा दाओ ना सके लगाईआ। साचे सन्तां दा करो चरन ध्यान, जिथे मिले नाम निधान, मंजल हकीकी पहुंचो आण, जिथे लाशरीक सोभा पाईआ। ना ओथे चिल्ला ना तीर ते ना कमान, ना कोई जोधा सूरबीर बलवान, ना कोई रखड़ग रखण्डा चमके विच्च मैदान, आत्म परमात्म परमात्म आत्म इकको साचा नाम दूजा नज्जर कोई ना आईआ। जिन्हां सन्तां दे चरनां दे थल्ले झुकदे जिमीं असमान, ओथे पैंडे मुकदे जगत जहान, जहालत रहण कोई ना पाईआ। सारे आपणा इकक बणाओ सांझा विधान, जिस दी तरमीम अग्गे ना कोई कराईआ। आपणे निसचे नाल साची बुद्धि नाल अनभवता नाल उस नूं करो परवान, मन दी विचार अग्गे ना कोई रखाईआ। फेर सफल होवो ते सफलता विच्च बणो बलवान, बल आपणा लैणा प्रगटाईआ। जे रथ तों उतर के अरजन आपणा नहीं कीता दान, दान दा मालक आपणा खेल आप रिवलाईआ। सारे इकठे होए आण, इकत्तरता विच्च मित्रता विच्च साचा साथी बैठे बणाईआ। विषेश विद्या श्रेष्ठ बुद्धि मन कल्पणा दवैश भावना अज्ज उह सांझा होवे घमसान, जोधे सूरबीर अंदरे अंदर लङ्घदे नजरी आईआ। जिन्हां नूं इकक उत्ते विश्वाश, जिस दा नूर सर्ब प्रकाश, आदि जुगादि सदा अबिनाश, जन्म मरन विच्च ना आईआ। ओस प्रभू दी एकता वास्तो जिन्हां नूं मन्नज्जूर एह विधान, उह हत्थ रखड़े करो नौजवान, परस्ताव पास कर के रिषीआं मुनीआं दे अग्गे दिउ टिकाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, शास्त्री जी तुहाछू रथ दा वेरव रस्ता, भगवान भगत मिलण दा मार्ग ससता, टकयां वाली भेट ना कोई चढ़ाईआ।

अंदर विचार पैदा कर लउ प्रभू दे साचे जस दा, नेत्र लोचण दीदार, कर लउ ओस दवार नेत्र अक्ख दा, जिस विच्च प्रतकर्ख मिले बेपरवाहीआ। जिहङ्गा खुशीआं विच्च हस्सदा, प्रेमीआं कोलों कदे नहीं नस्सदा, जद वेरवो काया मन्दर अंदर वसदा, आत्म दी सेजा रिहा हंडाईआ। जिस दा महल्ल अहुल उच्च मनारा कदे ना ढटूदा, छप्पर छन्न न ना कोई बदलाईआ। ओथे इकको दीपक जगदा, जगमग जोत करे रुशनाईआ। ओथे दी करूगा शास्त्री जी भांबड अग्ग दा, जिथे अमृत दी बरखा रिहा लाईआ। तुसीं नजारा वेरवो अज्ज दा, घनघोर घटा चारों कुण्ट छाईआ। एथे सन्त फ़कीर मुनी मालक महिबूब जिन्हां दे हिरदे अंदर वसदा, बैठे सोभा पाईआ। नजारा लै लउ ओस रस दा, जिस रसते विच्च जांदिआं अग्गे ना कोई अटकाईआ। गुरमुखो दुःख वंडो टैहणी नालों सुँके कँख दा, दर्द वेरवो विछोङ्गा तकको आत्मा दा परमात्मा नालों रहणा वकरव दा, वकरवरी वंड ना कोई वंडाईआ। अग्गे हुण वक्त बणाओ सच दा, भाण्डा फुट्ट जाए काया माटी कच्च दा, मनुआ दहि दिशा ना फिरे नच्चदा, सति दा रस्ता लैणा अपनाईआ। एह समेलन सति धर्म जग्ग दा, जो पैंडा मुकावे उपर शाह रग दा, जिथे अमृत सोमां वगदा, सुखमन टेडी बंक राह विच्च ना कोई अटकाईआ। वेरवयो किते एथों जा के घर रूप ना बण जाइओ कँग दा, हँसां दे हँस नजरी आईआ। एह कोई रखेल नहीं अलपग दा, सूरा सर्बग सभ नूं दए वडयाईआ। तुसां फैसला करना असां झगढ़ा छडुणा मज़ूबां वाली हद दा, हृदूद

ਵਿਚਚ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਓਸ ਅਨਾਮੀ ਧਾਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਦ ਦਾ, ਜੋ ਨਾਦ ਕਾਯਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਥ ਵਿਚਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਕੇ ਲਭਦਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਵੜੀ ਵਡਿਆਈਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਭਜ਼ ਭਜ਼ ਨਵਾ ਨੱਠਿਆ ਦੌੜ, ਇਧਰ ਉਧਰ ਚਕਕਰ ਲਾਈਆ। ਰਸਤਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਡ, ਕਿਧੁ ਮੇਰਾ ਰਥਵਾਹੀ ਰਥਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵਾਂ ਉਧਰ ਜਾਏ ਬੌਹਡ, ਬਿਨਾਂ ਰਥ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਰਥ ਵਕਵਰਾ ਲਏ ਚਲਾਈਆ। ਤਹ ਕੋਈ ਕੌਰੋਕਸ਼ੇਤਰ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜੌਹਡ, ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਤਾਲਾਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤਹ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨ ਨੌਜਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇ ਬੌਹਡ, ਜਿਥੇ ਪੰਜ ਤੱਤ ਦਾ ਝਾਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਜ਼ਰਾ ਤਕਕ ਕੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਗੈਰ, ਕੌਣ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨਦਰ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਘੋਰ ਕਵਣ ਕਰਾਈਆ। ਜੇ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੇ ਅੱਚੀਂ ਹੋਰ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋਰ, ਏਹ ਬਾਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਭਾਈਆ। ਸਨਤ ਸਜ਼ਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਆਏ ਸੁਗਾਤ, ਲੇਖੇ ਲਾ ਲਤ ਅਜ਼ਜ ਦੀ ਰਾਤ, ਅਗੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹੋਏ ਪਰਭਾਤ, ਪਰਭਾਤੀ ਦੀ ਸੁਗਾਤੀ ਤੁਹਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਇਕਕ ਬਾਤ, ਤੁਲਬੇ ਬਣਕੇ ਹਤਥ ਫੜੋ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸਾਂਝੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਛੀ ਲਿਖੋ ਸਾਖਧਾਤ, ਅਸਾਂ ਦੂਰੀ ਛੈਤ ਕਰਨਾ ਨਾਸ, ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਵੇਰਵਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਰਘੁਨਾਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਹੁਣ ਅਗੇ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਇਖਤਲਾਫ, ਸਨਤ ਸਾਜਣ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਖਤਾ ਕਰਨ ਮੁਆਫ, ਮੁਲਲ ਅਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪਾਰੇ ਬਣ ਕੇ ਦੱਸ ਦਿਤ ਅੱਚੀਂ ਵੀ ਸਾਰੇ ਸਾਧ, ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਨਾਲ ਮਤਾ ਆਪ ਲਿਆ ਬਣਾਈਆ। ਇਕ ਨੂੰ ਲਤ ਅਰਾਧ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਧੇ ਸ਼ਵਾਮੀ ਕਹ ਕੇ ਰਾਧੇ ਕੁਣ ਕਹ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ। ਤਹ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਦਾ ਜੁੜਧਾ ਰਹੇ ਨਾਤ, ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਜਾਓ ਮਨਦਰ ਚੱਡ ਜਾਓ ਨਿਰਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰ ਪਢ ਜਾਓ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿਚਚ ਆਏ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਵਫਾਤ, ਆਤਮਾ ਮਰਨ ਜਮਣ ਵਿਚਚ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਖੁਦਾ ਪਾਕ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਜਾਓ ਪਾਕ, ਮਨ ਲਤ ਇਕਕੋ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਮਜਾ ਸਚ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਸਭ ਦਾ ਰਥ, ਜੋ ਲੜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਨਵੁ, ਨੇਤ੍ਰ ਇਸ਼ਾਰਧਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਰਵਟ ਲਏ ਵੱਡ, ਰਾਸਾਂ ਮਲਦੇ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ।

ਹੁਣ ਸਨਤਾਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕੀਤਾ ਇਕਠ, ਸੁਨੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਕਿਹਾ ਆਪਣੇ ਭਾਸਨ ਵਿਚਚ ਉਹ ਸਤਿ ਦਾ ਸਰੂਪ ਇਕਕੋ ਜਵੁ, ਜੋ ਸਿਧਾ ਸਾਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਅਗੇ ਜਾਏ ਭਟ, ਸੂਰਬੀਰ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸਨਤ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਹਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਲਚ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਹੀਏ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਜੀ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜ਼ਰੂਰ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਭਗਤੀ

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਓ ਅਗੇ ਡਟ, ਆਕਡ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਿਉ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਡ੍ਹਾ ਕਧੋਂ ਸਾਥੋਂ ਰਿਹਾ ਨਹੂੰ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਗਾਈਏ ਬਣ ਕੇ ਭਣੂ, ਤੂੰ ਕਰਵਟ ਨਾ ਸਕੋ ਵਣੂ, ਬਿਰਹੋਂ ਦਾ ਲਾ ਕੇ ਫਣੂ, ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਚ ਤਡਫਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਰਥ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਬਣਾਈਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ, ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪਾਣੀ ਪਵਣ ਪੌਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਦੁ਷ਟ ਸੱਘਾਰੀ ਬਣਯਾ ਰਾਮ ਰੈਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਖੇਲ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਤਨ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਧੌਣ, ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਉਜ਼ਡਿਆਂ ਆਏ ਵਸੌਣ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸੋਈਆਂ ਸੁਰਤੀਆਂ ਆਏ ਜਗੌਣ, ਨਾਮ ਹਲੂਣੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਏ ਬਹੌਣ, ਮਨਦਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਆਏ ਢਾਹੁਣ, ਹੱਕਾਰੀ ਬੁਰਜ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਵੇ ਜਪੌਣ, ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਰੋਂਦਿਆਂ ਆਏ ਹਸੌਣ, ਜਿਸ ਤੜਾਂ ਮੁਨੀ ਸ਼ੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਜੀ ਹਸਸ ਹਸਸ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਥ ਵੇਖੋ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖਾਂ ਰਥ ਕੇਹੜਾ ਕੇਹੜਾ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਔਰ ਧਿਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਤਕਾਂ ਉਧਰ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਹੂ ਦਿਸੇ ਝੋੜਾ, ਝਾਗੜਾ ਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਪਾਧਾ, ਧਿਰਨਾ ਵਿਚਚ ਲੋਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਤਕਕਧਾ ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਪਾਧਾ ਫੇਰਾ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪਨਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਬਹੁਤਤਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਥੋੜਿਆਂ ਸੱਤਾਂ ਨੇ ਮੁਨੀਆਂ ਨੇ ਰਿਧੀਆਂ ਨੇ ਸੂਫੀਆਂ ਕੀਤਾ ਜੇਰਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਖੁਲਾ ਕਰਨਾ ਵਿਹੜਾ, ਵਿਚਚੋਂ ਹਵਾ ਬਨੇ ਦੇਣੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪੇ ਰਹਮਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਰੇ ਮੇਹਰਾ, ਮੇਹਰ ਦੀ ਬਰਖਾ ਦਾ ਲਗਾਈਆ। ਤਹ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਜੋ ਭਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰਾ, ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਹਕੀਕੀ ਨਬੇੜਾ, ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਮਾਲਵੇ ਵਾਲਿਆਂ ਜ਼ਰਾ ਰਖੇਲ ਵੇਰਖਧੀ ਕੇਰਾਂ, ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੋਡੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਥ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਦਾਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀ ਮੁਹਬਤਾਂ ਵਿਚਚ ਮਹਿਬੂਬ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਅਰਥ ਅਰੂਜ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਕਿਥੇ, ਰਸਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਕ਼ਬੇ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਸੋਹ ਭਾਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਬੜੇ ਬੜੇ ਮੋਟੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਰਤ ਪੀ ਪੀ ਫਿਛੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਲਵਾਨ ਰਹੇ ਬਣਾਈਆ। ਲੜਦੇ ਫਿਰਦੇ ਤੁਪਰਾਂ ਪਥਥਰ ਇਛੇ, ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਹੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ। ਵੇਰਖਧੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸੱਤ ਸਾਜਣ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਹੁਣ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਕਢੁ ਦੇਣ ਸਿਛੇ, ਸਿਛੇਬਾਜੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਲੇਖਵੇ ਹੋਣੇ ਚਿਛੇ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਹੋਏ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਲਗਣਾ ਸਿਧੇ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਦੋ ਹਤਥਾਂ ਦੇ ਤਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਓ ਗਿਧੇ, ਗੀਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੱਤ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੱਧ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੜਤਰ ਤੀਰ ਨਾਲ ਵਿਧੇ, ਮੁਨੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ

ਦਸ਼ਸੀ ਬਿਛੇ, ਬਿਧਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਵਾਈਆ। ਉਹ ਭਾਗੀਂ ਵਾਲੇ ਕਿੱਡੇ, ਵਡੇ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਬਿਆਨ, ਪਹਿਤਰ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਏਹ ਜਵੁ ਦਾ ਵਿਧਾਨ, ਵਾਹਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਮੰਨਿਆਂ ਮਿਲੇ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਧਨਾਤ ਕਲਮਿਆਂ ਦੀ ਕਲਾਮ ਵਿਚਾਂ ਪੱਡਦਾ ਦਾ ਉਠਾਈਆ। ਵਰਖਾਵੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਨਿਸ਼ਾਨ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਨਤ ਮਹਾਤਮਾ ਮੁਨੀ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਤੂਫਾਨ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਰੁਝਾਈਆ। ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ ਬਣੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਾਮ ਦਾ ਖਣਡਾ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਰਹ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੇ ਰੈਹਮਾਨ ਇਕ ਥਾਂ ਟਿਕਣ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਕ ਮਿਆਨ, ਮੀਆਂ ਬੀਵੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਧਰਮ ਸਿਆਸਤ ਸਿਆਸਤ ਧਰਮ ਧਰਮ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਧਰਮੀਆਂ ਵਿਚਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭੌਂਦਾ ਵੇਰਖੋ ਪਹੀਆ, ਚਕਕਰ ਧਰਤ ਵਾਲਾ ਲਗਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਕਹੇ ਅਰਜਨ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਵੇਰਖ ਕਲਿਜੁਗ ਡੋਲਦੀ ਦਿਸੇ ਨਈਆ, ਨੌਕਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਲਭਣ ਸਚਾ ਸਈਆ, ਭਜ਼ਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਈ ਨਾ ਫੜੇ ਬਹੀਆ, ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁਝਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਤਕਕਣ ਧਰਮ ਰਾਏ ਕਢੀ ਬੈਠਾ ਵਹੀਆ, ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਰਜਨ ਕਹੇ ਭਗਵਨ ਕੇਹੜੀ ਗਲਲ ਕਹੀਆ, ਕਹ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਤੂੰ ਵੀ ਲੁਕ ਜਾਏਂਗਾ ਗੋਸਾਈਆ, ਆਪਣੀ ਬੱਸਰੀ ਨਾਮ ਛੁਪਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਕਿਹਾ ਅਰਜਨ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਰਖੀਆਂ ਵਿਸਰ ਗੈਈਆ, ਜੇਹੜੀਆਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚਚ ਹਲਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ।

ਰਥ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਖਾਧੇ ਕਈ ਚਕਕਰ, ਚਕਰਵਰਤੀ ਦਿੱਤੇ ਖਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਵਧਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸਤਰ, ਇਕ ਲਕਖ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਸਲੋਕ ਸੋਭਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਿਹਾ ਖਾਲੀ ਫਕਕਡ, ਫੋਕਡ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਧਧਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋਧਧਿਆਂ ਦੀ ਕਰਾਈ ਟਕਕਰ, ਘਮਸਾਨ ਵਾਲੀ ਲਝਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਦਵਾਰੇ ਗਿਆ ਅਪੜ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਕੋਈ ਮੈਥੋਂ ਭੁਲਲ ਹੋਈ ਕਾਹਨ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੱਤੇ ਮਾਰ ਥਘੜ, ਹਥੇਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਹੋਵੇ ਤੇਰੀ ਮੇਹਰ ਦਾ ਅੱਸਰ, ਅਸੁਰ ਰੂਪ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੋਹਣਾ ਜੀਵਣ ਹੋਵੇ ਬਸਰ, ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਕਿਹਾ ਓ ਰਥਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਅਜੇ ਥੋੜੀ ਕਸਰ, ਕਸਰ ਇਸ਼ਾਰੀਏ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਭੁਲਲ ਕੇ ਹੋਣ ਲਗਗਾ ਹਸ਼ਰ, ਹਸਤੀ ਜਗਤ ਮਸਤੀ ਵਿਚਚ ਮੁਲਾਈਆ। ਫੇਰ ਉਹ ਆਪੇ ਲਵੇ ਪਕੜ, ਡੋਰੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤਰਾਜੂ ਵਿਚਚ ਨਾਨਕ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਣਾ ਤਕਕਡ, ਸਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁਝਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਬਣੇ ਰਕਰਕ, ਰਖਾ ਕਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਧਾ ਓਸ ਦਾ ਵਕਤ, ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਸਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਜਗਤ, ਜਾਗੋ ਜਾਗੋ ਜਾਗੋ ਸੋਧਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਇਕ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕ ਦੀ ਸ਼ਕਤ, ਇਕ ਸ਼ਕਤ ਦੇ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਭਗਤਾਂ ਵਿਚਚ ਹੋਏ ਵਕਤ, ਵਕਤੀਗਤ ਬਵਲਮਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਾ ਸ਼ਾਤ, ਕੀ ਫੇਰ

ਕੀ ਆਵੇਂ ਪਰਤ, ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਂ ਉਤੇ ਧਰਤ, ਭਗਤਾਂ ਮਨਜੂਰ ਕਰੋਂ ਅਰਜ, ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਅਰਜਨ ਏਹ ਉਸ ਕਾਹਨ ਦਾ ਫ਼ਰੰਜ, ਜੋ ਕਾਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਹਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਹ ਸਮ ਦੀ ਵੱਡੇ ਦਰਦ, ਛੁਰੀ ਚਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਰਦ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਮੇਟੇ ਮਰਜ, ਮਰੀਜਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।

ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਵੇ ਫਰਕ, ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਉਹ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇਵੇ ਤਰਕ, ਸਮ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਵੇ ਪਰਖ, ਪਾਰਖ੍ਯ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਚੇ ਸਨਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਦਰਸੀ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਰਥ ਫਰੰਜ, ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਸਮ ਦੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਕੂਡੀ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੜ, ਮਕਰੁਜ ਹੋ ਕੇ ਸਮ ਦੀ ਝੋਲੀ ਦਾ ਭਰਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅਸਚਰਜ, ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਾ ਮਰਦ, ਨਾ ਮੀਆਂ ਤੇ ਨਾ ਬੀਵੀ ਸਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬੇਅੰਤ, ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ ਕਥ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨੂਰ ਉਜਾਲੇ ਸਾਚੇ ਸਨਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਭਗਵਨਤ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ।

ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਭਗਵਨ ਉਹ ਕੇਹਡਾ ਹੋਵੇ ਸਮਮਤ, ਸਮਾਂ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਗਵਨ ਕਿਹਾ ਅਰਜਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਹੋਣ ਹਰਾਮ ਨਮਕ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਸੂਣਟੀ ਦੀ ਬੁਦ਼ਿ ਹੋਵੇ ਅਹਿਮਕ, ਭਾਵੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਧੋਤੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੋਂ ਹੋਵੇ ਤਹਿਮਤ, ਭਾਵੋਂ ਹੋਵੇ ਬੋਦੀ ਭਾਵੋਂ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਵੇ ਰੋਜ਼ੀ, ਭਾਵੋਂ ਦਾਡੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਛੁੱਕ ਕੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਬਡਾ ਮੌਜੀ, ਪ੍ਰਭ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਅੰਦਰਾਂ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸੋਝੀ, ਬੁਦ਼ਿ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਰਜਨ ਦੁਨਿਆ ਹੋਣੀ ਹਤਮੇ ਦੀ ਰੋਗੀ, ਤੁਣਾ ਹੋਣੀ ਭੋਗੀ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਦਿਸੇ ਜੋਗੀ, ਜੋ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਪਵੀ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਪਟੇਦਾਰੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਨ੍ਹਣੀ ਤੇਡ ਲੰਗੋਟੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਚਢਨਾ ਤੁਹਾਨ ਤੇ ਚੋਟੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਤਥ ਵਿਚ ਫਡਨੀ ਸੋਟੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਸਣਾ ਵਰਖਾਵਾਂ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਹਣਾ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਢ ਸੁਣੌਣੀ ਪੋਥੀ, ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਅਰਜਨ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਸਤਿ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਸੋਚੀ, ਸੋ ਸਨਤ ਮਿਲੇ ਭਗਵਨਤ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਂਜਸ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਈ ਹੋਏ ਜੋਗੀ, ਕਈ ਹੋਏ ਸਾਂਜੋਗੀ, ਕਈ ਹੋਏ ਵਿਯੋਗੀ, ਕਈ ਹੋਏ ਭੋਗੀ, ਕਈਆਂ ਚਲਾਣੇ ਖਾਨੇ ਮੋਦੀ, ਕਈ ਅਰਖਵੈਣੇ ਬੇਦੀ ਸੋਢੀ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਅੰਦਰਾਂ ਕੱਵਲ ਦੀ ਰਿਖਲੇ ਨਾ ਡੋਡੀ, ਅਮ੃ਤ ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤ ਨਾ ਪਹੁੰਚੀ ਸੋ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਸ਼ੈਕੀ, ਉਹ ਸ਼ੈਕੀਨੀ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਹੀਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫਿਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਗਿਆ ਘਿਸ, ਮੇਰੀ ਖਲਲ ਦਿੱਤੀ ਲੁਹਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕੀ ਤੂਂ ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਦਿਸ, ਪਡਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਵੁ, ਪਿਚਲਾ ਲਿਆ ਬਦਲਾਈਆ। ਹਤਥ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕੇ ਗਿਠ, ਸਵਾ ਦਿੱਤੀ ਵਧਾਈਆ। ਜੇ ਇਕ ਬਚਨ ਰਖੋਂ ਚਿਤ, ਚਿਤ ਠਗੈਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਓਏ ਰਥਾ ਬਿਨਾਂ ਭਗਵਨ ਤੋਂ ਪਕਕਾ ਸਮਝੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਤ, ਅਰਜਨ ਵਰਗੇ ਪਲਲ੍ਹ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੇ ਕਰਨਾ ਸਿਕਰਖਣਾ ਤੇ ਸਿਰਖੋ ਇਕ ਦਾ ਹਿਤ,

जो हितकारी आप अखवाईआ। जेहडा प्रगट होवे नित्त नवित्त, जुग जुग वेस वटाईआ। राती सुत्तयां दिने जागदिआं, जागरत जोत करे रुशनाईआ। आपणे नाम दी मारे रिच्च्य, बाहरों डंक ना कोई वजाईआ। रथ कहन्दा भगवन आपणे प्यार दी दे इक्क चिट, चिठ्ठी मेरे हत्थ फङ्गाईआ। कृष्ण किहा वेरवीं किते भुल्ल के ना देवीं सिड्ह, मिठ्ठी खाक विच्च रलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भेव अभेदा रिहा खुलाईआ।

पहीआ कहे मैं रिहा भौंदा, आपणा पन्ध मुकाईआ। तूं ही तूं ही रिहा गौंदा, इकको राग सुणाईआ। चरन धूढ़ी रिहा नहौंदा, दुरमत मैल धवाईआ। जिस वेले वेला वक्त आया मेरे गौं दा, मैं कह के दित्ता सुणाईआ। ऐ कृष्ण की भुलेखा पावें आपणे नाउँ दा, नाम सिपत वाला बदलाईआ। की झगढ़ा मुक्के तन वजूद गराउँ दा, तन माटी वाला संग ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच संदेशा इक्क सुणाईआ।

ओ रथ भगवन धुर दा सदा अदली, अदल इन्साफ इक्क कराईआ। जुग चौकड़ी पूरी करे मजली, मंजल सभ दी वेरव वरखाईआ। दीन दुनी दी करे बदली, बदला आपणे हत्थ जणाईआ। जिस वेले कलिजुग माया ममता मोह वध गई, कूड़ी क्रिया होए हलकाईआ। फेर उह परम पुरख परमात्मा निरगुण रूप आवे जग लई, जिस विच्च जागरत जोत बिन वरन गोत सन्त फकीर करन रुशनाईआ। अबिनाशी करता जद आवे ते बुझौण अगग लई, अगला मार्ग इक्क प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा राह इक्क समझाईआ।

पहीआ कहे मेरा आप होया चूर, साड़ के चूरमा दित्ता बणाईआ। युद्ध दी अग ने कीता मनूर, मनुरखां ने मनुकर्खता दित्ती मिटाईआ। दरयोध्न दे हँकार मचाया फतूर, फतवा कृष्ण ने दित्ता लाईआ। एह युद्ध होया जरूर, जरूरत सभ दी वेरव वरखाईआ। रथ कहे प्रभू मेरा की कसूर, भगत भगवान नूं चुक्क मैं भज्जया वाहो दाहीआ। कृष्ण किहा रथा जिन्हां दा मैं साथी उन्हां दा डोब दित्ता पूर, आपणा भेव ना किसे खुलाईआ। भाणे अंदर हुक्म अंदर सभ नूं होणा पए मजबूर, सिर सके ना कोई उठाईआ। समां बदलना प्रभ दा एह दस्तूर, सदा सद आपणी कार कमाईआ। ओए रथा, अग्गे होर अजे ओस परमात्मा दा नां होए मशहूर, ओनूं अलाह कह के सारे मलाह लैण बणाईआ। नानक निरगुण सरगुण होणा नूर, सतिनाम दए दृढ़ाईआ। गोबिन्द सति धर्म विच्च भरपूर, फतह डंका दए सुणाईआ। फेर कलिजुग विच्च वधणा कूड़, मूर्व मूढ़ बणे लोकाईआ। उस वेले हकीकत दे मालक नूं आपणी सृष्टी दी दृष्टी नूं इष्टी बण के वेरवणा पए जरूर, पूरब लहणा दए चुकाईआ। साचे सन्तो भगतो गुरमुखो प्रेमीओ प्यारिओ तुहाहु अंदर इक्को उस दा नूर, जिस नूर नाल एस तन विच्च होवे रुशनाईआ। अज्ज दा प्यार मुहब्बत विच्च सारे करो मंजूर, मंजूरी विच्च वज्जे वधाईआ। सन्त महात्मा रिषी मुनी सूफी आचारीए जो इक्हे होए पैंडा मार के आए दूर, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। एह उसे दी धूढ़, जो धूढ़ी टिक्के

ਸਭ ਨੂੰ ਦਾ ਲਗਾਈਆ। ਵੇਖਿਉ ਕੋਈ ਬਣੇ ਰਿਹੋ ਨਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਅਨ੍ਧ ਅਜ਼ਾਨ ਅੰਦਰਾਂ ਦੇਣਾ ਕਛੁਆਈਆ। ਫੇਰ ਸਾਰਾਂ ਦੇ ਬਖ਼ਥੇ ਜਾਣ ਕਸੂਰ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਵਲੀ ਅਲਲਾ ਅਲਾਹੀ ਨੂਰ ਧਾਮਬੀਨ ਕਹ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ। (੨੭ ਪੋਹ ਸ਼ੈ ਸਂ ੩)

..... ਸਤਿ ਧਰਮ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਲਾ ਧਾਰ ਆਯਾ ਅਰਜਨ, ਅੰਗ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚੌਥਾ ਜੁਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕੇਵ ਅਥਰਵਣ, ਅਥਰੂ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਵਹਾਈਆ। ਧਾਓ ਹੋਧਾ ਅਰਥਨ ਖਵਰਬਨ, ਗਿਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਇਕਕ ਅਕਸ਼ੂਹਣੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅਠਾਈ ਲਕਖ ਅਨਗਿਣਤੀ ਦਾ ਵਜਨ, ਤੋਲਾ ਤੋਲ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਭਾਈ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਵਕਖ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਿਤੇ ਲਡਾਈਆ। ਨਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਫਡਿਆ ਹਤਥ, ਰਾਸਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਲਿਆ ਘੁੰਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅਰਜਨ ਰਥ ਤੋਂ ਉਤਰ ਤੇ ਚਰਨਾਂ ਗਿਆ ਢਟੂ, ਨਿਉੱ ਕੇ ਲਾਗੀਂ ਪਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਕਖ ਕੇ ਉਤੇ ਪਛੂ, ਦੋਹਰਾ ਤਾਲ ਦਿਤਾ ਵਜਾਈਆ। ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਆਪਣਾ ਨਟੂਆਂ ਨਟ, ਸਵਾਂਗ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਾਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਧੂਰ ਦਰਗਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਸੁਣ ਅਰਜਨ, ਅਰਜਨ ਕਹੇ ਨਹੀਂ, ਬੇਨਨ੍ਤੀ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਕੁਛ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ ਰਖਾਤੇ ਵਿਚਿਆਂ ਵਹੀ, ਜਿਥੇ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਲਿਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਅਰਜਨ ਉਹਦੀ ਰਸਮ ਚਲਣੀ ਨਵੀਂ, ਨਵਾਂ ਰਾਹ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਦੀ ਪਾ ਕੇ ਸਹੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਓਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੱਡਤਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਣੀ ਨਹੀਂ ਤਸਮਈ, ਖੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਕੁਛ ਧਾਰ ਆ ਗਿਆ ਜੇਹੜੀ ਕਥਾ ਭਰਤ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਕੈਕਈ, ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਚਕਾਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਦੀ ਮਾਂ ਮਤਰੈਈ, ਕੁਕਖ ਦਾ ਜਮਧਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਦੱਸਰਥ ਨਾਲ ਗਲਲ ਪਕਕੀ ਇਕਕ ਕਰ ਲਈ, ਜਿਹਨੂੰ ਮੋੜ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਖ ਲੈ ਮੇਰੀ ਬਹੀ, ਜੋ ਪਹੀਆ ਰਥ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਅਰਜਨ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਸੁਣ ਲਈ ਤੇਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਗੀਤਾ, ਅਟੂ ਦਸ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਕੁਛ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਸੀਤਾ, ਰਾਮ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਅਕਖਾਂ ਚੁਕ ਕੇ ਅਰਜਨ ਤਕਕ ਲੈ ਨਾਲ ਨੀਝਾਂ, ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੋਂ ਟੁਫ਼ਣੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਾਤ ਪ੍ਰੀਤਾਂ, ਪ੍ਰੀਤਸ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਪੈਣਾ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤਾਂ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਥੁ ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਗਿਰਜੇ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੋਂ ਬਦਲਣੀਆਂ ਨੀਤਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਣੀਆਂ ਤਵਾਰੀਖਾਂ, ਭਵਿਖਾਂ ਵਿਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਅੰਤ ਦੀ ਕਰਧਾ ਇਕਕ ਉਡੀਕਾ, ਜੋਬਨ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਵਾਰੇ ਮੰਗਣ ਨਾ ਜਾਵੇ ਭੀਖਾ, ਭੀਘਮ ਪਿਤਾਮਾ ਗਿਆ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਿਰਪਾਚਾਰਜ ਤਿੰਨ ਮਾਰ ਕੇ ਲੀਕਾਂ, ਦਰੋਣਾਚਾਰਜ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ

करी सालाहीआ। दरबाशा जंगल विच्च खेल कर के अनडीठा, झगड़ा कृष्ण नाल जणाईआ। भगवन किहा ओस वेले अरजन भगती भाव तों सभ दा खाली होणा खीसा, खालस नजर कोई ना आईआ। अरजन कहे एह कौण वक्त, भगवन कहे उह बीस बीसा, वींहवीं सदी खेल वरखाईआ। सभ नूं भुल्लणा राग छतीसा, छत्तरधारी धर्म विच्च धर्म ना कोई बणाईआ। नामा कहे उह खेल मेरे बीठलो बीठा, जो मेरी छप्पर छन्न छुहाईआ। ओस ने सभ दा बदल देणा तरीका, हुक्म धुर दा इक्क सुणाईआ। वसीअत करे बिन वसीका, लिरवण पढ़न दी लोङ रहे ना राईआ। जिस वेले धर्म दवारयां विच्च सिआसत ने मारीआं चीकां, सारे रोवण मारन धाईआ। ओस वेले पुरख अकाल करे सच प्रीता, प्रीतम हो के होए सहाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा भेव खुलाईआ।

अरजन कहे जे मन्दर मसीत गुरुदवार मट्ठ पै गिआ झगड़ा, की करू लोकाईआ। हे भगवन त्रिलोकी नाथ दस्स भेव अगला, अगे दे जणाईआ। जिस तरां मुनी शुशील ने किहा दूजे नंबर दिआं नूं जग कहे पगला, उह पगले तेरा नाम ध्याईआ। ते जेहड़े बाहरों बणे रहण बगला, मेरे वांग चिढ़े बस्त्र पाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, की आपणी कार कमाईआ।

भगत कहे ऐ मेरे भगवान, अरजन आसा पूर कराईआ। कुछ बख्श के दान, कलिजुग जीवां झोली पाईआ। कृष्ण ने अंदर उपर परे तों परे कर ध्यान, पारब्रह्म दा लेखा ब्रह्म दित्ता सुणाईआ। उस वेले सारे होण हैरान, हैरानी हर घट अंदर आईआ। मजहबी दवारे बण जाण जगत दी दुकान, मुलां शेरव मुसाइक पंडत पांधे ग्रंथी पन्थी आपणा हट्ट चलाईआ। फेर किरपा करे आप मेहरवान, मेहर नजर अकर्व उठाईआ। सति धर्म कर परवान, साचा राह इक्क बणाईआ। भगत दवारा प्रगट कर के विच्च जहान, जुग दे विछड़यां लए मिलाईआ। जिथे ना कोई हिंदू सिख ईसाई ना कोई मुसलमान, पारसी बोधी जैनी दिसण भाई भाईआ। सति धर्म दा उथे मुनीआं ने कर देणा फरमाण, फरमांबरदार हो के सारे प्रभ दी सेव कमाईआ। एह बण जाए उह विधान, जिस दी तरमीम विच्च कलम सके ना कोई उठाईआ। तकसीम रहे ना कोई शैतान, जेर जबर सारी देण गवाईआ। वाहद इक्क समझ रमज बुद्धि विच्च आवे इन्सान, इन्सान इन्सानीअत सभ दे अंदर टिकाईआ। एह कृष्ण दा बिआन, अरजन दा ध्यान, दूजा दस्सण वाला नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि करता खेल रिलाईआ।

अरजन कहे क्यों मेरा चलौदा रिहों रथ, मेरी सेव कमाईआ। कृष्ण घाह दे उत्ते बह के झट्ट, सहज नाल सुणाईआ। रक्ख के पिठ हथ, अंदरों अकर्व दित्ती खुलाईआ। अरजन भगत भगवान नहीं वक्ख, दोहां दा इक्को घर सोभा पाईआ। मैं हुण मार्ग रिहा दस्स, कलिजुग विच्च भगतां दे अंदर वड के उन्हां दा रथ चलाईआ। तुसीं मेरा गौंदे जस, फेर मैं भगतां दा ढोला गाईआ। निरगुण नूर जोत कर प्रतख, प्रशनां दा लेखा देणा मुकाईआ। इक्को नाम निधाना नौजवाना कर प्रगट, जगत दे प्रगटणे देणे मुकाईआ।

सच दा खोलू के हट्ट, धर्म दी दात इक वरताईआ। जो आवे सो लाहा जावे खट्ट, मनखट्ट रहण कोई ना पाईआ। क्यों मुनी ने किहा प्रभू सिध्धा सादा जट्ट, साड़े अंदर वड के रोज़ी रिज़क रहीम हो के देवे चाई चाईआ। कुछ लेखा राम ने जाणया जेहड़ा बेटा दसरथ, पंचवटी विच्च लछमण दित्ता सुणाईआ। इक सुककी टैहणी कट्ट, कटाकश दित्ता लगाईआ। सीता बोल पई झट्ट, स्वामी एह की खेल वरताईआ। राम किहा सीता आह वेख मेरा हत्थ, दर्द नाल भरया नजरी आईआ। कलिजुग विच्च मेरा प्यार मेरयां जाणा छट्ट, मन्दर विच्च सीता राम कह के माया ममता विच्च होण हलकाईआ। पर मैं राम, हर घट वस्सया राम, सभ तों न्यारा राम हो के देणा दस्स, जुलम अपराध विभार दुराचार भरिष्टाचार विकार हँकार मोहे कदे ना भाईआ। ओस वेले प्रभ दी खेल वरते विच्च संसार, कलमा वेखे थाउँ थाईआ। फिर राम दे नाम नाल कट्ट देणी कूड़ी धार, धरनी धरत धवल धौल उत्ते सति धर्म देणा लगाईआ। जेहड़े मेरे होण प्यारे सुगरीव दे भतीजे अञ्जन वरगे दुलारे, उह मुनीआं दा रूप वटाईआ। धरती नूं देण हुलारे कुकर्म नूं देण पिच्छाड़े, भाग लौण विच्च उजाड़े, उजडिआं देण वसाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा लेखा दए मुकाईआ।

सीता कहे मेरे रघुपत, रघवंसी रघुनाथ मैनूं दे जणाईआ। राम किहा सीता किसे विच्च दिसदा नहीं सति, सत्तया नजर कोई ना आईआ। सभ नूं भुल्लणी ब्रह्म मत, ब्रह्म वेता ब्रह्म ना कोई जणाईआ। जगत विकार ने अंदर पौणी नत्थ, सके ना कोई बचाईआ। विदवाना ने कथा करनी रसना नाल कथ, उच्ची कूक कूक सुणाईआ। थोड़े समें बाद उह वी जाण छट्ट, रोटीआं कारन पेट वजाईआ। जिधर माया मिले उधर साधू वी जाण नट्ट, चेल्लयां दे पिच्छे मिन्नतां कर कर के आपणा जोड जुडाईआ। सीता कहे महाराज की एह समां आवे वत, बेवतन होए लोकाईआ। राम जी हत्थ उत्ते हत्थ मार के पए हस्स, जिस सीता तैनूं ते मैनूं बनां विच्च दित्ता भवाईआ। उह राम सदा समरथ, जो तत्तां वाले गुर अवतार पैगगबर मात प्रगटाईआ। ओस वेले किसे दा चलणा नहीं कोई वस, समें दा चक्कर सभ ते देणा लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा रंग वरवाईआ।

लछमण सभ कुछ रिहा सुणदा, फिर करवट लए बदलाईआ। ऐ प्रभू कौण एस नूं छाणदा पुणदा, जो धर्म अद्वरम वेख वरवाईआ। मैं ते जगत वेखदा खेल निरगुण सरगुण दा, दूजा नजर कोई ना आईआ। राम किहा भईआ लक्ष्मण एह कोई सौदा नहीं मुल्ल दा, कीमत वाला वणज ना कोई कराईआ। एह खेल ओस मालक कुल दा, जो कुल आलम विच्च बालम बण के खेल खिलाईआ। जिस दा सति धर्म निशाना झुलदा, विष्ण ब्रह्मा शिव देवत सुर जिस दे निशान थल्ले सेव कमाईआ। उहदा खेल इक ब्रह्मे वाले नाभी कँवल फुल्ल दा, जिस दे विच्च झिरना रिहा झिराईआ। उहदा बूटा कदे ना हुलदा, राम कहे लछमण जो भगत लए उपजाईआ। जे कोई सुख लै लए ओस दी चरन धूल दा, दुःख दा लेखा दए मुकाईआ। सुकर्ख माण लए ओस कन्त कन्तूहल दा, जो सीता

ਸਭ ਦੀ ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਰਿਹਾ ਪਰਨਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਸੂਲ ਦਾ, ਨਿਯਮ ਵਿਚਕਾਰੀ ਕਾਇਦੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਮਰਧਾ ਵਿਚਕਾਰੀ ਮਰਧਾ ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਟਕੇ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲਦਾ, ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਰਾਮ ਕੀ ਕਰਦਾ? ਰਾਮ ਕਹੇ ਭਗਤਾਂ ਅਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਚੁੰਗੀ ਵਾਲੇ ਮਸੂਲ ਦਾ, ਚੁੰਗੀਖਾਨੇ ਸਾਰੇ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਮੂਨ ਦਾ, ਧੁਰ ਦੇ ਰਾਮ ਦੀ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਢ੍ਹ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੁਂ ਫਿਰੀਏ ਵਿਚਕਾਰੀ ਬਨਬਾਸ, ਮੁਕਰੇ ਰਹ ਕੇ ਝਾਣੂ ਲੱਧਾਈਆ। ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਕੁਛ ਆ ਜਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਸੀਟ ਆਰਖ, ਸਿਰ ਸੀਸ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਪੈਹਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਕੀਤਾ ਵਿਕਾਸ, ਦ੍ਰਾਪਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਥ ਚਲਾਵੇ ਆਪ, ਰਾਸਾਂ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਥੋੜਾ ਆਯਾ ਪਸਚਾਤਾਪ, ਏਹ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਰਾਮ ਨੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਕੁਛ ਹੋਰ ਅਗੇ ਝਾਕ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕ, ਪਡਦਾ ਦਿੱਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚਕਾਰੀ ਦਿੱਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇੱਨਸਾਫ਼, ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਭੈਣ ਭਾਈ ਤੇ ਭਾਈ ਭੈਣ ਵਲ ਲੈਣ ਝਾਕ, ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀਨ ਦਿੱਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਤੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਸੀਤਾ ਜੇਹੜੀ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਫਿਰੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਬਨਬਾਸ, ਪਤੀਵਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਤੁਹਾਨਾਂ ਦੇ ਘਾਟ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਾਧੂ ਬਚ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝਾਣੂ ਲੱਧਾਈਆ। ਬਥੇਰੇ ਮਾਲਾ ਮਣਕੇ ਫੇਰ ਕੇ ਜੈ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਦਾ ਕਰਨ ਪਾਠ, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਨਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਏਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਚ ਹੋਵੇ ਵਾਕ, ਭਗਵਨ ਕਿਹਾ ਸਚ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਣਾ ਇਤਫਾਕ, ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਕਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਰਾਜ, ਰਾਜੇ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਲਛਮਣ ਅਗ੍ਗਾਂ ਕਹੇ ਕੀ ਫੇਰ ਹੋਵੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪਡਦਾ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਰਾਮ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਦਸਤਾ ਵਿਚਕਾਰੀ ਆਵਾਜ਼, ਸਹਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ, ਜੇਹੜਾ ਜਗਤ ਅਕਖਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ੍ਰ਷ਟੀ ਦਾ ਮੇਟ ਦੇਵੇ ਪਾਪ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਸਚਿਆਂ ਸੜਤਾਂ ਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਥ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਉਹ ਥਾਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਦੀਵੇ ਪਾ ਕੇ ਜਗਤ ਆਰਤੀ ਦੀ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਸ, ਘੂਤ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵਡ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪਡਦਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸੰਦੇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਕਰਵ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਬਨਬਾਸ, ਮੈਂ ਸੰਦੇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ, ਮੈਥੋਂ ਪਰੋਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਖਾਸ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬਾਹਰੋਂ ਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼, ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਲਕਖਮਣ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਨਾਸ, ਏਹ ਤਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧਰਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਆ ਤੇ ਧਰਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਜਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਓਸ ਥਾਂ ਨਿਵਾਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਫੇਰ ਸੁਡ ਕੇ ਆ ਜਾਵਾਂ ਆਪ, ਬਣ ਕੇ ਰਥ ਰਥਵਾਹੀਆ। ਅਰਜਨ ਦਾ ਹੋਵੇ ਸਾਥ, ਬਿਨਾਂ ਜੋੜੀ ਤੋਂ ਰਾਮ ਰਹਣ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਸਾਖਾਤ, ਦ੍ਰਾਪਰ ਵੇਖ

वर्खाईआ। कलिजुग अन्तम निरगुण नूर जोत करां प्रकाश, वेद व्यास रिहा समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा पड़दा रिहा उठाईआ।

अरजन कहे प्रभू तूं मेरे वेरवे तीर कमान, चिल्ले ज्ओर नाल चढ़ाईआ। भगवन कहे वाह मेरे बलवान, एह तेरे विच्च वडयाईआ। ओए अरजन जे स्त्री नारी विधवा रंडी हो जाए विच्च जहान, ओस नूं उंगलां वाली तकके लोकाईआ। अरजन हो गिआ हैरान, हैरानी अंदर डेरा लाईआ। जां वेख्या साढु तिन्न करोड़ रचिआ नजरी आया काहन, बिनां काहन तों अरजन दा तन वजूद कम्म किसे ना आईआ। निँउ के निमस्कार कीती मैं बाल नादान, बच्चा नछु तेरा अखवाईआ। कृष्ण किहा एह तेरी मेरी पहचान, दोवें मिल के साझां झट्ट लँघाईआ। ना मैं रथवाही ना रथवान, मैं मालक कुल्ल जहान तुहाछु रस्ता कीता आसान, सेवादार हो के तुहाछु सेव कमाईआ। एह रस्ता दस्सणा निम्रता विच्च गरीबी विच्च हलीमी विच्च रहो विच्च जहान, वड्हुआई कम्म किसे ना आईआ। जे अकरव नाल तककणा ते तकको श्री भगवान, जे मन नाल नस्सणा ते पुज्जो धर्म असथान, जे तन कोठे वसणा ममता शरअ ना रहे बेर्इमान, फेर अरजन तूं मेरा मैं तेरा साचा सज्जणा, खुशी प्यार दा देवां धूढ़ी मजना, नाम नेत्र ज्ञान पावां कजला, निझ नैण चक्षू शिव नेत्र इकको दिआं खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा रंग रंगाईआ।

अरजन कहे की कलिजुग वरते कल, कल दे मालक दे समझाईआ। कृष्ण किहा एह मेरा वल छल, धुर दी बाण चली आईआ। जिस वेले वेला वक्त आवे ओसे वेले करां गल्ल, पैहलों आपणा आप आऊट ना कोई कराईआ। अरजन कर्मां दा सभ नूं देणा फल, निहकर्मी हो के वेरव वर्खाईआ। भगतां दा मेटणा द्वैत वाला सल, दूर्झ दा डेरा ढाहीआ। जोती जाता हो के अंदर जावां रल, रल मिल आपणा झट्ट लँघाईआ। जेहङ्ग लहणा देणा पूरब लेरवा राजे बल, उह समग्री कलिजुग विच्च गुरमुखां कोलों वरताईआ। नाम संदेशा धर्म दवारे दा घल्ल, घायल कायल करां सृष्ट सबाईआ। जे कोई सच दे मार्ग जाए चल, चलदिआं चलदिआं राह विच्च ना कोई अटकाईआ। सीता फड़ के ग्लास जल, भगवन दे चरनां उत्ते दित्ता टिकाईआ। भगवन ने अग्गों हत्थां नाल लिआ ठगगल, हत्थ हत्थ उत्ते रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान पड़दा आप चुकाईआ।

जल कहे क्यों मैनूं प्रभू चुक्कया, भेव देणा खुलाईआ। निम्रता विच्च पुच्छयां, निँउ निँउ सीस झुकाईआ। भगवन किहा कलिजुग अन्त सृष्टी दा बूटा दिसे सुकक्या, बिन राम दे पाणी हरा ना कोई कराईआ। ओस वेले बड़ीआं सिफ्तां नाल रागाँ नाल साजां नाल सभ ने पढ़नीआं ग्रन्थां वालीआं तुक्कया, उच्ची बोल बोल सुणाईआ। जिस वेले प्रभ ने ओन्हां नूं पुच्छया, आपणा आप सके ना कोई बचाईआ। जल कहे ऐ प्रभू की कोई तेरे नालों वी रुद्धयां, राम ने थोड़ा दित्ता हिलाईआ। ग्लास दे विच्च रकरव के गूठया, फेर बाकी चारे उंगलां दित्तीआं छुहाईआ। ओ पाणी औह वेरव चार वेद दा ज्ञाता मेरे नालों

ਰੁਸ्सਧਾ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਜਲ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਧੋਂ ਨਹੀਂ ਔਂਦਾ ਗੁਸ਼ਸਧਾ, ਗੁਸ਼ਤਾਖੀ ਅੰਦਰੋਂ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਰਾਮ ਕਹੇ ਏਹ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚਚ ਉਠਦਾ, ਰਾਮ ਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜਲ ਏਹ ਸਭ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਾਣਾ ਪੁਛਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਰਾਮ ਤੋਂ ਰਾਮ ਦੀ ਪਾਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਵੇਰਵ ਕਲਿਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਦਿਸੇ ਕਾਧਾ ਖਾਲੀ ਢੂਠਦਾ, ਅਮ੃ਤ ਜਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਨੇ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਹਤਮੇ ਹਾਂਗਤਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਧਾਂ ਵਿਚਚ ਰੰਗ ਮਾਨਣਾ ਨਾਲ ਝੂਟਦਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਹਲਕਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਰਾਮ ਦਾ ਰਾਮ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਿਚਦੋਂ ਆਪੇ ਆਵੇ ਫੁਛਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਉਹ ਮੇਲ ਲਵੇ ਜੇਹੜੇ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਟੁਛਦਾ, ਟੁਛਧਾਂ ਗੱਛੁ ਪਵਾਈਆ। ਔਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਇਕਕ ਗਡਰੀਧਾ ਤਥਿਆਂ ਸੀਤਾ ਫਲ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਗੁਚਘਾ, ਪੰਜ ਪੰਜ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਸੀਤਾਫਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਧਾ ਫਲੀ ਭੂਤ, ਪੰਜ ਭੂਤ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਇਕਕੋ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਰ ਕੇ ਆਧਾ ਕੂਚ, ਕੂਚਾ ਗਲੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਵੇਰਵ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਂਖਵ, ਦੁਂਖਵ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਧਨ ਭਾਗ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲਿਆਂਦਾ ਚੁਕਕ, ਰਾਮ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜਾਈਆ। ਮੈਂ ਤਕਕ ਕੇ ਏਸ ਦਾ ਸੁਖ, ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਲਿਆ ਬਦਲਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟੌਣੇ ਪਾਏ ਪੰਜ ਸੁਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਪਾਰੇ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਸ਼ਸ ਹੋਰ ਕੁਛ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ। ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਤਤਤ ਵਜੂਦ ਨਹੀਂ ਰਕਖਣਾ, ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਰਕਖਣਾ, ਆਪਣਧਾਂ ਸਨਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਿਚਚ ਲੁਕਣਾ ਓਸ ਗੁਠ, ਜਿਥਿਆਂ ਜਗਤ ਅਕਖਾਂ ਵਾਲਾ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਲਵਾਂ ਪੁਛ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਸੁਚਵ, ਸਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਬਣ ਕੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤੀ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਸੀਤਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਾਮ ਦੀ ਮੰਜਲ ਗਈ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਕਕ, ਪਾਂਧੀ ਦਾ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ।

ਸੀਤਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਫੇਰ ਆਉਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਦਧਾ ਕਮਾਉਂਗੇ। ਸਤਿ ਦਾ ਢੱਕ ਵਜਾਉਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਦਾ ਸਬਕ ਪਢਾਉਂਗੇ। ਨਿੜ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਦਾ ਪੱਛਦਾ ਲਾਹੋਂਗੇ। ਉਜੜੀ ਦੁਨਿਆਂ ਫੇਰ ਵਸਾਉਂਗੇ। ਯਾਂਗ ਬੇਲਿਆਂ ਵਿਚਚ ਫਿਰ ਕੇ ਝੜ੍ਹ ਲੱਘਾਉਂਗੇ। ਕੀ ਸੀਤਾ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਲਿਆਉਂਗੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਕੀ ਅਗਲੀ ਰਾਸ ਰਚਾਉਂਗੇ।

ਰਾਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਵਾਂਗਾ। ਕਾਹਨਾ ਕੁਣਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਸੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ। ਸੁਕਨਦ ਮਨੋਹਰ ਲਰਖਮੀ ਨਰਾਧਨ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗੋਦ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਹੱਕਾਰੀਆਂ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ। ਕਨਧਾ ਦੀ ਲਾਜ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਜਮਨਾ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਗੋਪੀਆਂ ਦੀ ਰਾਸ ਰਚਾਵਾਂਗਾ। ਨਿੜ ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਵਾਂਗਾ। ਸੁਕਟ ਬੈਣ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਤਖ਼ਤ ਤਾਜ ਸਰਬ ਤਲਟਾਵਾਂਗਾ। ਧਰਮ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਰਥ ਚਲਾਵਾਂਗਾ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਅਠੁ ਦਸ, ਅਠਾਂ ਵੱਡ ਵੱਡਾਵਾਂਗਾ। ਅਮ੃ਤ ਦੇ ਕੇ ਰਸ, ਨਿੜਾਰ ਜ਼ਿਰਨਾ ਇਕ ਜ਼ਿਰਾਵਾਂਗਾ। ਅੰਤਤਮ ਸਭ ਕੁਛ

कर के भट्ठ, शाह सुल्तानां खाक मिलावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दी करनी कार कमावांगा।

राम कहे मैं जुग जुग वेस वटौंदा हां। जुग चौकड़ी खेल खिलौंदा हां। बोध रूप आप धरौंदा हां। ईसा मूसा मुहम्मद कल वरतौंदा हां। नानक गोबिन्द डंक सुणौंदा हां। फिर आपणा आप जणौंदा हां। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, साची धार इक्क सुणौंदा हां।

सीता, मैं तेई अवतार ईसा मूसा मुहम्मद नानक गोबिन्द खेल खिला के जावां छुप, जगत नेगत नजर किसे ना आईआ। सृष्टी विच्च हो जाए अन्धेर घुप्प, शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता ज्ञान अञ्जील कुरान खाणी बाणी पढ़ के कोई हउमे दा मिटा सके ना दुःख, किउं विश्वाश घाती होए लोकाईआ। धर्म दवारे रहे ना कोई सुच्च, ठग्ग चोर यार धीआं भैणां लैण तकाईआ। जगत साधां सन्तां दे भेखां वाले फिरने वग्ग, ओन्हां दा वागी नजर कोई ना आईआ। जिधर वेर्खो चार कुण्ठ लग्गी अग्ग, अगनी अग्ग ना कोई बुझाईआ। सीता कहे महाराज, की पाप दी वी कोई हद, एह वी भेव खुलाईआ। राम किहा सुण लै मेरा नद, जो शब्द वाला सुणाईआ। जिनां चिर एह खेल ना होवे विच्च जग्ग, ओन्हां चिर राम नूं औण दा कल विच्च कोई मौका देवे ना राईआ। फेर सारे दुकर्खां विच्च लैण सद, ओ धुर दे राम, ओ धुर दे कानू, ओ धुर दे अमाम, ओ धुर दे भगवान, धुर दा दे दान, तेरा धर्म झुल्ले निशान, निशाने सारे दे मिटाईआ। तूं दाता मेहरवान, किऊं विच्च वाडिआ सभ दे शैतान, शरअ कीती बेर्इमान, साबत रिहा ना किसे दा ईमान, एह सारे तेरे इन्सान, किऊं इन्सानीअत दिती गवाईआ। सीता ओस वेले फेर मैनूं आपणे भगतां दी ज़रूर करनी पए पहचाण, जोती जाता हो के फिरां विच्च जहान, काया दे मन्दर वेर्खां छड़ देवां जगत मकान, मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ गुरुदवार कदे ना जाईआ। मेरा जदों बण्या सुहञ्जना भगतां दे नाल विधान, कृष्ण ते अरजन मेरी दे के जाण गवाहीआ। कागद कलम नाल लेखा लिखणा महान, कातब चले ना कोई चतराईआ। एह अगम्मी फरमाण, जेहडा अज्ज तकक नहीं आया किसे दे विच्च ध्यान, अकर्खरां विच्च बन्द ना कोई कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, रथ दा रथवाही आपणी खेल खलाईआ।

अरजन कहे की भगवन तेरा खेल, पड़दा दे चुकाईआ। किस बिध लवे मेल, आपा जोड़ जुड़ाईआ। भगवन किहा मेरा प्रकाश बिन बाती बिन तेल, घर घर करां रुशनाईआ। मैनूं भगतां नूं मिलण दा सदा वेहल, होर कम्म कम्म किसे ना आईआ। जेहडा मैनूं भुल्ले राम कहे उह मैं धक्क देवां धर्म राए दी जेलू, चित्रगुप्त लेखा सुणा के चुरासी विच्च सुटाईआ। जे मन्ने सीता हुण तकक सभ तों नवेल, वकरवे घर डेरा लाईआ। जिथ्ये पुहँचण विच्च सारे हो जाण फेलू, जे मैं आपणी किरपा करां मातलोक विच्च निरगुण लवां मनाईआ। एसे कर के मैनूं ईसा मूसा मुहम्मद सारे कहन्दे बाप, पिता पुरख अकाल कह

के गोबिन्द गिआ गाईआ। जे कोई मेरा मजमून मेरा कानून लए वाच, विचार दी लोड़ रहे ना राईआ। मेरा सभ तों वक्खरा बाग, जिथे चार जुग दा हिसाब, बिनां अक्खरां तों किताब, रक्खी हक महराब, जिथे नवाब शहनशाह इक्को नजरी आईआ। ओस दे अगे सारे हो जाण ला-जवाब, जिस वेले जवाब तल्बी विच्च गुर अवतार पैगम्बरां पुछ पुछाईआ। सीता कुछ होर दिसदा कोई नानक दा खेल होणा विच्च बगदाद, बगलगीर हिंदू मुस्लिम लए कराईआ। गोबिन्द दी पुरख अकाल ने करनी इमदाद, माछूवाड़े सेज सुहाईआ। फेर सदी चौधरीं आपणयां भगतां दी खोलूणी जाग, सूफीओं सन्तां लए उठाईआ। अंदर दे के वैराग, वैरी दी वैरीओं नाल सुलहा देणी कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

अरजन कहे मेरी आरजू इक्क ख़ाहश, बेनन्ती दिआं सुणाईआ। की प्रभू तैनूं भगत करन तलाश, बण खण्ड खोजण जाईआ। कृष्ण ने किहा अरजन मैं जदों मिलां ते भगतां नूं मिलां आप, लभ्यां हथ किसे ना आईआ। इक्को दस्सां जाप, तूं मेरा मैं तेरा सोहँ ढोला गाईआ। जिथे ना कोई पुंन ना कोई पाप, ओथे भगत भगवान रह के आपण झट्ट लँघाईआ। एह जिन्हां नूं पूरा देवां विश्वास, विशिआं विच्चों बाहर कछुआईआ। उह सदा वसण मेरे पास, एथे ओथे होवे ना कदे जुदाईआ। किऊँ राम सर्ब गुणा गुणतास, भरपूर रिहा सर्ब ठाईआ। जुग जुग जन भगतां दी पूरी करे आस, सूफी सन्त फ़कीरां आपणे राह चलाईआ। अरजन कहे प्रभू मैं हैरान किथ्थों सिखी जाच, दरोणाचारज कोल पढ़न कदे ना जाईआ। किरपाचारज तेरे हथ विच्च कदी नहीं फ़ड़ाई रास, गोपीओं नाल खेल के आपण झट्ट लँघाईआ। सारयां नालों कर के बाईकाट, किऊँ अरजन दी सेव कमाईआ। भगवान हस्स के किहा अरजन आह वेरव मेरा मस्तक माथ, अरजन नेत्र नैन उठाईआ। जां वेख्या उहदे विच्च दोहां दी इक्क जात, दूजा नजर कोई ना आईआ। कृष्ण कहे औह तक्क अरजन कलिजुग दी अन्धेरी रात, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। ओस वेले भगत भगवान दा जिन्हां चिर ना बणया समाज, ओन्हां चिर सृष्टी दी दृष्टी सुख विच्च ना कोई समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा लेखा लेख कराईआ।

सीता जोर नाल कंबी, नेत्र नैणां नीर वहाईआ। जां वेख्या किसे दी धोती किसे दी तंबी, कोई तहिमत वाला नजरी आईआ। सभ दे उत्ते मजहबां दी पाबन्दी, शरअ विच्च डर के प्रभ नूं गए भुलाईआ। कोई कहे मेरी राम कृष्ण ईसा मूसा मुहम्मद नाल पई गंड़ी, कोई नानक गोबिन्द ओट तकाईआ। कोई कहे साङ्घी रसम रिवाज चंगी, मुछ दाहड़ी केसां नाल सुहाईआ। सीता कहे, हाए राम मैंनूं सभ दी आत्मा ओस राम नालों विछड़ी दिसे रंडी, कन्त सुहाग नजर कोई ना आईआ। भावें कोई तीर्थ नाहवे गोदावरी जमना सुरसती गंगी, जिन्हां चिर मेरे प्रेम दी चढ़े ना अंदर रंगी, दुरमत मैल ना कोई धराईआ। भावें नाह धो मुख सवार जगत वैरागण मेंढी सीस वाहवे कंघी, बिन्दी तिलक संधूर लगाईआ। उह वी भागां मंटी, जिन्हां नूं मिल्या ना राम बेपरवाहीआ। भावें कोई रोज़ सेवा कमाए

पिण्डी, अष्टभुज जोत ज्वाला सिंघ सवार शस्त्रधारी किरच कटार करे नंगी, लाल भूशण सोभा पाईआ। जिनां चिर प्रभू दे नाम दी अंदरों ना आए सुगंधी, ओनां चिर पाबन्दी ना कोई कटाईआ। सीता कहे प्रभू मैं की दस्सां मैनूं कलिजुग दे विच्च बड़े बड़े बड़े जगत साध दिसदे परखण्डी, जो परखण्ड विच्च लोकां दीआं धीआं भैणां लै के नहु जाईआ। लछमण किहा ओ सीता मैं बड़ा सूरबीर जंगी, जगत दा मालक इकक अखवाईआ। जिस वेले मेरे राम दे प्यारयां वल अकरव कीती नंगी, मैं सिर धड़ अड्ड दिआं कराईआ। प्रभू दे प्यारयां नूं सदा पवण आवे ठंडी, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। तुसीं सभ ने वेख्या मुनी सुशील कुमार किस तरां फिरदा सी पैरीं नंगीं, इस तों वड्डी होर सीता केहड़ी नजरी आईआ। एह किसे दवारिउं मंग नहीं मिलदी मंगी, आपणी कमाई आपणी सुरती आप परनाईआ। आपे धी आपे जवाई, सहुरा पेईआ आपे आप अखवाईआ। एहे रखुशी जिस दी सदा वज्जदी रहे शहिनाई, ढोल ढम्मकयां विच्च जगत दी होवे कुड़माईआ। भगतां विच्च भगवन प्रेम दी धार चलाई, शादीआं वालिउ सुण लउ कन्न लाई, इकक दूजे नालों कदी नहीं करनी जुदाई, नार कन्त सांझा मिल के झट्ट लँघाईआ। सेवा विच्च रहे ना कोई ऊणताई, पतीबरत हो के साचा मार्ग देणा वरवाईआ। पती ने कदी नहीं बणना कसाई, बिनां सोचे समझे आपणी नारी नूं दए सताईआ। दोहां दा सांझा प्यार ते इकको वाग रखाई, धर्म दी धार जन्म दी गंडु नाता जोड़ जुड़ाईआ। सभ संगत प्रेमी प्यारयां गुरमुखां दे अंदर रहे ठंड, क्यों रिषी मुनी सन्त महात्मा फकीर फक्कर मिल के सोहणा काज रचाईआ। धर्म समेलन जे सदा धर्म दे रहणा पाबन्द, इकट्ठे हो के आपणा राह अपनाईआ। जिधर जाओ चार कुण्ट दह दिशा उच्ची कूक बोलो तूं मेरा मैं तेरा छन्द, संसा रोग रहे ना राईआ। आत्मा परमात्मा सदा चित अनन्द, अनन्द दा अनन्द अनन्द विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, करे खेल साचा हरि, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, आत्म परमात्म परमात्म आत्म दोहां दा सच निशान, सति धर्म दा इकको इकक वरवाईआ। (२८ पोह शे सं ३)

सतिगुर शब्द सदा सर्वग, आदि जुगादि जुग चौकड़ी सद अखवाईआ। नित नवित्त प्रगट होवे जग, निरगुण सरगुण रूप धराईआ। जन भगत सुहेले लए लभ्म, सन्त सज्जण वेरव वरवाईआ। जोती धार दर्शन देवे उपर शाह रग, नौं दवारे डेरा ढाईआ। मन ममता त्रैगुण माया बुझा के अग्ग, अमृत मेघ दए बरसाईआ। जगत वासना पार कर के हृद, गृह मन्दर इकक सुहाईआ। जिथ्थे वज्जे अगम्मी नद, धुन आत्मक राग अलाहीआ। जोत धार होवे प्रगट, अन्ध अन्धेरा दए मिटाईआ। सच दवार वरवा के हट्ट, महल्ल अट्टल इकक वडयाईआ। जिथ्थे साहिब वसे समरथ, पतिपरमेश्वर आसण लाईआ। जिस दा रूप रंग रेव सक्कया कोई ना दस्स, ब्रह्म ब्रह्म ब्रह्म कह के सारे गाईआ। सो लेखा जाणे अलखणा अलख, अलख अगोचर आपणे हत्थ रकरवे वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणी कार कमाईआ।

जिस खबर संदेशा दित्ता सनकादक सन्त कुमार, इक्क इक्क जणाईआ। जिन बराह दी बधी धार, आपणा बल प्रगटाईआ। यगै पुरुष दी पैज सवार, हाव गरीब लई अंगढाईआ। नर नरायण हो त्यार, दत्तात्रै वेस वटाईआ। करे खेल अगम्म अपार, जोती जाता आपणा वेस वटाईआ। कपल मुन कर के खबरदार, सांख योग दित्ता समझाईआ। रिखव देव पर्दा लाह अपार, प्रिथू आपणा रंग चढाईआ। मतस वड के जलधार, कछप मिन्दरा पिठ उठाईआ। धनंतर हो के पाई सार, औशद रूप बदलाईआ। हँस बावन हो के खबरदार, सोहणी आपणी कार कमाईआ। हरी हरि खेल अपार, गज लेखा दित्ता चुकाईआ। परस राम रूप निराकार, ब्राह्मण ब्रह्म विच्च वडयाईआ। राम रामा हो उजिआर, दशरथ लेखा दित्ता चुकाईआ। वेद व्यासा बण लिखार, अखशरां अकर्खरां विच्च बदलाईआ। काहना कृष्ण मीत मुरार, नाम बंसरी धुन सुणाईआ। लेखा वेख जगत संसार, संसारी भण्डारी सँघारी लए बुलाईआ। कुमेर अंदर सद्दे सच दरबार, दर दरबारी सोभा पाईआ। खेल कीता अपर अपार, त्रैलोकी नंदन आपणी कार कमाईआ। माया छाया रूप धर निराकार, साकार विच्च निरगुण जोत लई लुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, भेव अभेदा इक्क खुलाईआ।

कृष्ण कहे मैं घनीआ काहन, काहना रूप वटाईआ। सोलां कलां जगत निशान, नौं सत बराट मेरी वडयाईआ। मेरा खेल मेरे जिमीं असमान, चौदां तबक आपणे विच्च लुकाईआ। चौदां लोक मेरे अंग निशान, निशाने सभ नूं दए दृढाईआ। कौरो पांडो खेल कीता महान, महिमा आपणी आपणे विच्च टिकाईआ। विद्वानां नूं बुद्धि विच्च कीता परेशान, अकल बुद्धि दी चले ना कोई चतुराईआ। साक सनबंधी सारे वैरी हो के इक्क दूजे नूं तकान, दुश्मण दुश्मण रूप वटाईआ। ना द्रोणाचार्ज दी विद्या रही ना कोई ज्ञान, शत्रु शस्त्रधारी हो के दित्ते लड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

कृष्ण कहे मैं आया बण घनईआ, शाम शामा रूप धराईआ। द्वापर अन्तम वेखी नईआ, नौका तक्की जगत लोकाईआ। सारयां दा बण के सज्जण सईआ, सनबंधी सारे लए बुलाईआ। लेखा रक्ख के सभ दा गुज्जा आपणी बहीआ, परदा सके ना कोई उठाईआ। प्यार नाल सतिकार नाल विहार नाल फड के बहीआ, भाई भाई दित्ते उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, धुर दी करनी कार कमाईआ।

कृष्ण कहे मैं त्रैलोकी नाथ, त्रैगुण अतीता नजरी आईआ। जोती जाता शब्द गुरु दा साथ, साख्यात आपणी कार कमाईआ। रथवाही बण के चलाया राथ, महांसारथी नाउँ प्रगटाईआ। अरजन दस्सी गाथ, ज्ञान ज्ञान विच्चों उपजाईआ। ना कोई तेरा सज्जण ना कोई साक, कुटंबी नजर कोई ना आईआ। धर्म युद्ध विच्च लग्गे कोई ना पाप, पत्तित पुनीत दित्ता समझाईआ। फेर वरवाया जिध्धर वेख मैं आपे आप, दूजा नजर कोई ना आईआ।

बिनां अकर्वां तों वेरव मेरा परताप, दो जहानां सोभा पाईआ। मैं ही ब्रह्म मैं भगवान मैं ही जाप, जीवत जप तप आप अरवाईआ। मैं ही रोग मैं ही सोग, मैं ही चिन्ता दुःख भोग, मैं ही संयोग मैं ही वियोग, मैं ही वैराग मैं ही त्याग, मैं ही कन्त सुहाग, सभ दा नजरी आईआ। तेरी खोलां जाग, तैनूं अगला दस्सां भाग, जिस नूं समझे कोई ना साध, रिषी मुनी बैठे ध्यान लगाईआ। एह अगम्मी कही बात, ना ओस वेले दिन सी ना रात, घड़ी पल समझ किसे ना आईआ। एह शब्द सुणाया, बिन रसना गाया, अन्तर आत्मक धुन उपजाया, अरजन इक ज्ञान जणाया, बिनां बोलण तों अनबोलत दित्ता सुणाईआ। कृष्ण हैरानी विच्च शैतानी विच्च बैईमानी विच्च इन्सानी विच्च मेहरवानी विच्च आपण भेव खुलाया, सहज नाल हथ पिछु उत्ते टिकाईआ। जो उपजया सो रहण ना पाया, धर्म युद्ध दी रचना दित्ती जणाईआ। एह मेरा खेल ते मेरी माया, बेपरवाही विच्च समाईआ। खण्डा खड़ग तीर कमान चिल्ला नहीं कोई उठाया, धनुश हथ ना कोई टिकाईआ। हर हिरदे विच्च आपण नाम अगम्मा तीर छुहाया, सोई सुरती सभ दी दिती जगाईआ। जां वेख्या चारों कुण्ट गर्दी गुबार अन्धेरा छाया, हाहाकार मच्ची लोकाईआ। अरजन हथ बन्नू के सीस निवाया, चरन चरनोदक लै मस्तक धूँडी रखाक रमाईआ। ओने चिर नूं युधिष्ठर आया, धर्म दा बेटा आपण पन्ध मुकाईआ। ओस ने हस्स के हथ्थां उत्ते हथ वजाया, सोहणी खुशी दिती बणाईआ। मेरे काहन जी, मेरे भगवान जी, मेरे दाता दानी दीन दयाल जी, मेरे काल महांकाल जी, मेरे पूजय सची धर्मसाल जी, मेरे शिवदुआले मछु मेरे मन्दरां दे मन्दर मेरे जोती नूर नुरान जी, मेरी इक ते अनेक अनेक तों इक प्रनाम जी, जरा सच दस्सो केहडा ज्ञान जी, जिस दे नाल लक्ख चुरासी दे बंधन मिट जाण जी, आवण जावण मात गरभ ना कोई फेर तपाण जी, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

कृष्ण किहा युधिष्ठर आ गिआ फिरदा तुरदा, आपणा पन्ध मुकाईआ। पेशानी उत्ते हथ मारया सृष्टी वेरव सारी मुरदा, बिना मेरी किरपा तों जीवत नजर कोई ना आईआ। जरा खेल वेरव देवत सुर दा, इन्द्र इन्द्रासण सिंघ सिंघासण बैठे ध्यान लगाईआ। एथे कोई खेल नहीं बल जोर दा, ताकत वाली ना कोई वडयाईआ। मैं त्रैलोकी नंदन सभ नूं विछोडदा सभ नूं जोडदा, एह मेरी बेपरवाहीआ। बेशक मैं रथ रथवाही चार घोड दा, चारों कुण्ट ध्यान लगाईआ। जरा खेल वेरवणा शोर दा, चारों कुण्ट हाहाकार मच्चे दुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा लेखा दए लिखाईआ।

युधिष्ठर किहा कृष्ण मैं वेरवे सारे मूरछत, मूरती सभ विच्च इकको तेरी नजरी आईआ। तूं मालक द्वापर वाले पूर दा, पुरीआं लोआं तेरा राह तकाईआ। तूं गढ़ तोडना गरूर दा, हँकारी दर्योध्न लिआ उठाईआ। एह खेल तेरा दस्तूर दा, जुग जुग आपणी कार भुगताईआ। जेहडा हुक्म तेरे मनज्जूर दा, उह वरते थाउँ थाईआ। औं जापदा जगत शमशान भूमी रूप बण्या तन्दूर दा, अगनी आपणा रंग वरवाईआ। एह शरीर पंज तत्त नाता कूड दा, लोकमात रहण ना पाईआ। दस्स किस तस्स लेखा मुक्कदा एस जीव शरूड दा, सहज

ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਹਂਦਾ ਯੁਧਿ਷ਟਰਾ ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਸੋ ਚਰਨੋਦਕ ਲੈ ਮੇਰੀ ਧੂਢ ਦਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰਦਾ, ਸਾਰੇ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਯੁਧਿ਷ਟਰ ਹਸ਼ਤ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛਾਂ ਵਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਦੂਰ ਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਓਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਸਮਾਂ ਹੋਣਾ ਸੂਰਵ ਸੂਫ਼ ਦਾ, ਬੁਦ਼ਿਵਾਨ ਬੁਦ਼ਿ ਦੇਣ ਗਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕਾ ਜਗਤ ਰੀਤੀ ਖੇਲ ਦਸ਼ਾਂ ਦਸ਼ਤੂਰ ਦਾ, ਜਗਤ ਕਰਾਂ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਝਾਵੁ ਅਰਜਨ ਬੋਲਧਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਸ਼ਦਾ ਇੰਡ ਪਿਣਡ ਬ੍ਰਹਮਣਡ, ਸਭ ਕੁਛ ਦਿੱਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਤੇਰਾ ਅਨਨਦ, ਤੇਰੇ ਅਨਨਦ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਸਵੈਮ ਤੂੰ ਸਵੈਮ ਮੈਂ ਸਵੈਮ ਤੇਰਾ ਪਰਮਾਨਦ, ਅਨਨਦ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮਾਨਦ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਦਸ਼ਦਾ, ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਪਿਛਾਂ ਕੁਛ ਕਾਲ ਗਿਆ ਲੱਘ, ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੂੰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲੈਣੀ ਵਿਚਕਾਰ ਜੰਗ, ਧਰਮ ਯੁਦਧ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇਣਾ ਲਡਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸ਼ਦਾ ਕੇਹੜੀ ਕੂਟੇ ਦੇਵੋਂਗਾ ਟੰਗ, ਕਿ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਵਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਤੂੰ ਕਹਾਧਾ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਅਨਨਦ, ਅਨੱਤ ਅਨੱਤ ਵਿਚਕਾਰ ਰਖਵਾਈਆ। ਕੀ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਕਿ ਸੁਰਸਤੀ ਜਮਨਾ ਗੰਗ, ਗੰਗੋਤਰੀ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੀ ਤੀਰਥ ਤਵੁ ਕਿਨਾਰੇ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਮੰਗ, ਜੀਵਤ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਹਸ਼ਤ ਕੇ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਪਿਛਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਪਤ ਦਾ ਰਹ ਜਾਣਾ ਛਨਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਢੋਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗਾਈਆ। ਸਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਭਣਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਫਰਾਉਣਾ ਆਪਣਾ ਪਿਣਡ, ਤੇ ਪਿਣਡੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਬਖ਼ਾਂ ਜੋ ਸਾਖ਼ਾਤ ਹੋਏ ਬਰਖ਼ਾਂਦ, ਬਿਨਾ ਬਰਖ਼ੀਂ ਤੋਂ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਢਾਈਆ। ਏਹ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਕਾਰ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਵਰਤਿਆ ਆਪਣਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਵਿਚਕਾਰ ਰੀਤੀ ਦੇਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਕਿਧੁਨ੍ਹੋਂ ਏਸੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਡਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਗਾਉੱਂਦੇ ਰਹਣਾ ਛਨਦ, ਨਮੋਂ ਨਮੋਂ ਨਮੋਂ ਕਰ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਤਾਲੀਮ ਸਿਖਧਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰ ਚਲਲਧਾ ਪਾਬਨਦ, ਬੰਧਨ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਗਿਆ ਲੱਘ, ਅੱਤ ਅੱਖੀਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਮੰਗ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਵਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਸ਼ਾਹੇ ਭੂਪ ਬਣ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਏਹ ਪਿਣਡੀ ਪਢਾਉਣ ਦਾ, ਕੁਸ਼ਾ ਪਢਾਉਣ ਦਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਸੂਰ ਬਰਖ਼ਾਂਦ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਫੰਗ, ਫੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਫੰਗ ਭੁਕਖਾਂਦ ਦੇ ਦੇਣੇ ਲੱਘਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਫੇਰ ਆਵਾਂ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਾ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵਾਂ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕਕ ਵਰਖਾਵਾਂ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਝਾਗੜਾ ਸੁਕਾਵਾਂ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਬਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਂਸ਼ ਇਕਕ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂ, ਸਦਾ ਅਨਨਦ ਚਿਤ ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਕਾਰ ਛੁਪਾਵਾਂ, ਜਿਥੇ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਦ਼ਿ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨ ਕਲਿਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਲ ਵਾਲੀ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਵਾਲੀ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੋਸ਼, ਸਾਰੇ ਕ੃ਣ ਦੇ ਅਹਿਸਾਨ ਫਰਾਸ਼ੋਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਣਾ ਕੇ ਬੈਠਨੀ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲੇ ਢੋਲੇ ਮਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਗਤ ਕ੍ਰਿਧਾ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ।

(੧੪ ਚੇਤ ਸ਼ੈ ਸਾਂ ੫ ਮਨਦਰ ਵਿਚ)

तिन्ह कत्तक कहे वाह आ गिआ राम, सीता सति नाल वडयाईआ। उह प्रगटया काहन, राधा आपणे रंग रंगाईआ। मूसा पहुँचया आण, सजदा सीस इक्क झुकाईआ। ईसा आ के करे सलाम, साहिब तेरी बेपरवाहीआ। पैगगबर मुहम्मद दए पैगाम, संदेशा अगम्म अथाहीआ। नानक निरगुण सरगुण खेल महान, महिंमा कथ कथ दृढाईआ। गोबिन्द चिल्ला लै कमान, तीर तरकश कंध टिकाईआ। मुख्यो हस्स के किहा खेल श्री भगवान, हरि करता आप कराईआ। जोती जाता हो मेहरवान, मेहर नजर इक्क उठाईआ। शब्द संदेशा दिता भेव खुलाया दो जहान, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द कहे मैं फळिआ कमान तीर, तरकश वेख वर्खाईआ। संदेशा दिता बेनजीर, नजर नजरीआ दिता बदलाईआ। उह वेख कलिजुग अरवीर, आरवर दिआं दृढाईआ। चारों कुण्ठ शरअ जंजीर, बंधन सके ना कोई तुङ्गाईआ। बदल सके ना कोई तकदीर, तदबीर विच्छ कदे ना आईआ। फेर होका दिता कबीर, कूक कूक दिता सुणाईआ। रविदास पाटे चीथड वरवा के (लीर), नैण अकरव उठाईआ। नामे नेत्र वहाया नीर, हन्त्त हार बणाईआ। शमस तबरेज मन्न के इक्को पीर, खल्ल खलड़ी दिती गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच फरमाणा इक्क दृढाईआ।

कत्तक कहे मैं वेख्या इक्को करता, वारता धुरदरगाहीआ। ना जीवण ना मरदा, जीवत मरन ना रूप वरवाईआ। आदि जुगादी मालक साचे घर दा, गृह मन्दर डेरा लाईआ। जुग चौकड़ी निरगुण सरगुण रूप धरदा, धरनी धरत धवल वेख वर्खाईआ। आदि जुगादि शब्द खण्डा धार हो के लड्दा, झगड़ा करे थाँ थाईआ। निरवैर निरअकरवर धार हो के अकरवर पढ़दा, संदेशा नाम कलमा जणाईआ। नित नवित आपणा भाणा जरदा, सीस जगदीस निरगुण सरगुण आप झुकाईआ। जिस खेल करना कलिजुग कल दा, कल काती वेख वर्खाईआ। जो सति सरूप वेस वटाए अछल अछल्ल दा, वल छल आपणी कार कमाईआ। लहणा देणा जाणे जल थल दा, महीअल वेखे थाँ थाईआ। जिस दा दीपक जोत अगम्मी बलदा, चार कुण्ठ बैकुण्ठ करे रुशनाईआ। जो गुर अवतार पैगगबर घल्लदा, हलकयां विच्छ वंड वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

कत्तक कहे राम आया नद्वा, कृष्ण पन्ध मुकाईआ। पैगगबर हो इकठा, गुरु गुर सीस निवाईआ। लेखा कोई जाण ना सके आईजन तथा, यथार्थ समझ कोई ना आईआ। लोचन वेख ना सके अकर्वां, नैण ना कोई उठाईआ। प्रभू भेव ना दिता रता, रतन अमोलक हीरे माण वडयाईआ। अन्तम आपणे नाल पकावे मता, मशवरा अवर ना कोई रखाईआ। जिस ने चार युग चलाया रथा, निरगुण सरगुण बण रथवाहीआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान चलाई कथा, अञ्जील कुरान राह वर्खाईआ। सो पुरख अकाला फिरे नद्वा, दीन दयाला

ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਸਭ ਦਾ ਵੇਰਵੇ ਪਵਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪਡਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਰਵਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡੁ ਵਡੁਧਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੀਰ ਦੀ ਵੇਰਵੀ ਸੁਰਵੀ, ਸੁਰਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸੂਝਟੀ ਵਿਚਚ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਰਵੀ, ਵਿ਷ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਿੱਤਾ ਵ੃ਢਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰ ਧਾਰ ਅਜ਼ੇ ਨਾ ਸੁਕਕੀ, ਸ਼ਾਂਕਰ ਫੱਡ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਮਮਤਾ ਜਢ ਗਈ ਨਾ ਪੁਣੀ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗਏ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਮੂਲ ਨਾ ਉਠੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਬੁਝੀਂ, ਅਟੁ ਸਠ ਤੀਰਥ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ। ਉਠ ਸਕੀ ਨਾ ਸੁਰਤੀ ਸੁਤੀ, ਹਲੂਣਾ ਹਕ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਸੁਹਝਣੀ ਹੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਰੁਤੀਂ, ਰੁਤੜੀ ਰੁਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਹਕਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਪੰਜ ਤਤਤ ਬੁਤੀਂ, ਬੁਤਰਖਾਨੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੀਰ ਦਾ ਵੇਰਖਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ਕੁਣਨਾ ਕਾਹਨਾ, ਘਨਈਆ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਤੈਲੋਕੀ ਨਾਥ ਵਡੁ ਵਡੁਧਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਅਰਜਨ ਜਾਣੀ ਜਾਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਖੁਲਾਈਆ। ਫੇਰ ਪਰਭਾਸ ਤਕਕਧਾ ਜਿਥੇ ਸੁੰਜ ਮਸਾਣਾ, ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਬਧਕ ਮਾਰਧਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਬਦਕ ਦਾ ਤੀਰ ਅਪਾਰਾ, ਤੁਰੀਆ ਸਮਯਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹਨੂੰ ਘਡਿਆ ਨੌਂ ਨੌਂ ਵਾਰਾਂ, ਅਗਨੀ ਭਵੀ ਵਿਚਚ ਤਪਾਈਆ। ਉਹਦੀ ਸੁਰਵੀ ਬਣਾਈ ਪੇਨਦੂ ਨਾਮ ਸੁਨਧਾਰਾ, ਪਿੰਜਰ ਤਨ ਵਜੂਦ ਹੱਛਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦੀ ਇਕ ਵਿਚਾਰਾ, ਵਿਚਰ ਕੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਏ ਵਿਚਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸੁਨਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਰਵੀ ਘਡਿਆ ਘਾੜ, ਘਾੜਤ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਉਹ ਦਿਨ ਸੀ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਡ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੁਠਾਲੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨੌਂ ਵਾਰ ਸੁਹਾਗਾ ਤੱਤੇ ਫੇਰਧਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਧਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੇ ਮਂਜੂਰ ਕਰੇ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਓਸ ਦਾ ਬਦਕ ਨਾਲ ਸੀ ਪਿਆਰ, ਗਵਾਂਛੀ ਨਾਵੇਂ ਘਰ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਹ ਪਹੁੰਚਧਾ ਓਸ ਬਜ਼ਾਰ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਗਗੋਂ ਹਸਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੁਨਧਾਰ ਆ ਧਾਰ, ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਸਣ ਲੈ ਲਗਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਰਖ ਮੇਰਾ ਹਥਿਆਰ, ਤੇਰੇ ਤੀਰ ਦੀ ਸੁਰਵੀ ਦਿਆਂ ਬਣਾਈਆ। ਓਨ੍ਹੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਕੁਣਨ ਨੇ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁਲਾਰ, ਮੂਰਤੀ ਆਪਣੀ ਦਿੱਤੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਹਦੀ ਸੁਰਵੀ ਤੀਰ ਤੱਤੇ ਚਾੜ, ਨੌਂ ਵਾਰ ਦੇਣੀ ਦਬਾਈਆ। ਏਸ ਔਣਾ ਵਿਚਚ ਉਜਾੜ, ਜੂਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੌਣਾ ਚਰਨ ਪਸਾਰ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਵਿਚਚ ਸਾਂਸਾਰ, ਸਾਂਸਾਰੀ ਸਮਯਨ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਲਹਣਾ

ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਬਦਕ ਕਿਹਾ ਤੈਨੂੰ ਤੀਰ ਫੜਾਵਾਂ ਹਤਥੀਂ, ਹਤਥ ਦਿੱਤਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਸੁਨਧਾਰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਮੁਰਖੀ ਲਾਵਾਂ ਚਾਰ ਮਾਸੇ ਨੌਂ ਰਤੀ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਅਗਲੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਸਚੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ਨਾਲ ਓਸ ਸਭਾਪਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤੁੰ ਖੇਲ ਵੇਰਖਣਾ ਅਕਰਵੀਂ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਸਰਖੀ, ਸਰਖੀਆਂ ਦਾ ਕਾਹਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤਕਕੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਸਜ਼ਣਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰਦਾ ਪਕਕੀ, ਸਚ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਤੀਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਕਂਚਨ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰਮਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਯਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸੈਨਤ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰੱਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਕੀ ਬਦਕ ਕਰੇ ਬੇਚਾਰਾ, ਵਿਚਰ ਕੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜਾਂ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਆਏ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਬਦਕ ਚਲਲਿਆ ਵਿਚਚ ਉਜਾਡਾ, ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਸੁਤਾ ਚਰਨ ਪਸਾਰਾ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਔਸ ਮਾਰਧਾ ਤੀਰ ਕਰਾਰਾ, ਪਦਮ ਅਦਮ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਤੀਰ ਮਾਰਧਾ ਬਦਕ, ਮਿਰਗ ਨੈਣ ਜਗ ਜਾਣ। ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਦਕ, ਕਰਾਏ ਆਪ ਭਗਵਾਨ। ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਸਖ਼ਤ, ਮੇਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ। ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਧਾ ਵਕਤ, ਖੇਲ ਹੋਧਾ ਮਹਾਨ। ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਤ, ਰਾਮ ਨਿਗਹਵਾਨ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਧਾ ਫਰਣ, ਰਖੂਝੀ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ। ਨੇਡੇ ਆਧਾ ਨਿਧਡਕ, ਬਲ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਤਿੰਨ ਕਤਕ ਕਹੇ ਬਦਕ ਆ ਗਿਆ ਕੋਲ, ਦਬੈ ਦਬੈ ਪੈਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਹੋਈ ਅਨਭੋਲ, ਭੇਵ ਸਕਕਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜਾਂ ਵੇਖਧਾ ਆ ਕੇ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਲੋਚਨ ਦੋਏ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਪਿਆ ਬੋਲ, ਫਰਮਾਣਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਆ ਤੋਲਾਂ ਤੇਰਾ ਤੋਲ, ਤਰਾਜੂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਬਦਕ ਵੇਰਖ ਹੋਧਾ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਅੰਤਰ ਆਈਆ। ਏਹ ਕਾਹਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਕ੃਷ਣ ਕ੃਷ਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੂਰਖ ਬੜਾ ਨਾਦਾਨ, ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਹਨ੍ਝ ਲਗਗਾ ਵਹਾਣ, ਛਹਬਰ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਕ੃਷ਣ ਨੇ ਪਕਡ ਕੇ ਕਾਨ, ਹਲੂਣਾ ਦੇ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਰਖ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਢੂਢਾਈਆ। ਤੀਰ ਦੀ ਮੁਰਖੀ ਉਹਦੇ

मर्स्तक छुहाई नाले दित्ता दान, दया आप कमाईआ। एस तीर दे नाल गोबिन्द ने गरीबां दी रक्खया करनी महान, मेहर नज़र इक्क उठाईआ। एस तीर दा लेखा नाल होवे विष्णुं भगवान, भगवन आपणा संग बणाईआ। शब्द गुरू जोधा सूर होवे बलवान, बलधारी इक्क वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा मेला लए मिलाईआ।

कृष्ण किहा बद्धक उठ वेख मार झाकी, पडदा दिआं उठाईआ। आह वेख गोबिन्द साकी, सच प्याला अमृत जाम प्याला रिहा प्याईआ। औह वेख अन्धेरी राती, साचा चन्द रिहा चमकाईआ। वेस वटा के कमलापाती, पतिपरमेश्वर सोभा पाईआ। आपणी खेल देवां दाती, दाता हो के दया कमाईआ। कलिजुग अन्त तेरा जन्म होवे साख्याती, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। एह जेहडे तेरे नाल साथी, उहनां मानस देही मिले वडयाईआ। तूं मन्नणी मेरी आखी, निप्रता विच्च सीस झुकाईआ। मेल मिलावे कमलापाती, पतिपरमेश्वर बेपरवाहीआ। पूरा करे मेरा वाकी, वाकफकार धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

कृष्ण किहा बद्धक अन्तर ना कर रंज, रंजश दी लोङ रही ना राईआ। कृष्ण ने नेत्र दबा के किहा अग्गे वेख सम्मत शहनशाही पंज, पंज धार तों परे दृढ़ाईआ। जिस वेले कोई मुहाणा रिहा ना वंज, पत्तन पार ना कोई कराईआ। दीन दुनी होणी अन्ध, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। दीन दयाल होणा बख्शांद, पारब्रह्म प्रभ बेपरवाहीआ। तेरे साथीआं नूं पौणा तन्द, जोड़ी आपणे नाल जुड़ाईआ। साहिब सुल्तान हो बख्शांद, सच सिंघासण सोभा पाईआ। ओस वेले उहदिआं सन्तां भगतां दी छब्बी पोह नूं चढ़ के औणी जंब, लाडे सारे नजरी आईआ। गोबिन्द ने गोबिन्द दी धार वेखणा रंग, रंगत इक्को दए वरवाईआ। तरख्त निवासी तरख्त दे उत्ते बैठ के एहो तीर तैथों लैणा मंग, सज्जे हत्थ नाल सज्जे हत्थ देणा फड़ाईआ। फेर ज़रूर कलिजुग अन्त सृष्टी विच्च होवे जंग, जगह जगह होवे लड़ाईआ। अगला लेखा छब्बी पोह नूं दए वंड, भेव सारा दए खुलाईआ। जिस ने खेल खेलया पुरी अनन्द, अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। तूं मेरा मैं तेरा दरस्स के छन्द, आत्म परमात्म जोड़ जुड़ाईआ। सो स्वामी लोआं पुरीआं ब्रह्मण्डां खण्डां आवे लँघ, सच दवारा इक्क सुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लेखा जाणे विच्च वरभंड, वरभंडी आपणा हुक्म वरताईआ। (३ कत्तक शै सं ५ सूबेदार राम सिंघ)

